

Ryszard Hetnarowicz

Tradycja, sztuka i wrażliwość

65-lecie Teatru Lalki „Tęcza”
w Słupsku

Ryszard Hetnarowicz

Tradycja, sztuka i wrażliwość
65-lecie Teatru Lalki „Tęcza”
w Słupsku

Słupsk 2012

Zestawienia statystyczne

Sabina Soboń

Zdjęcia

Jadwiga Girsza-Zimna

Ryszard Hetnarowicz

Archiwum PTL „Tęcza”

Wydawca

Państwowy Teatr Lalki „Tęcza”

ul. Waryńskiego 2

76-200 Słupsk

Druk

Zakład Poligraficzny

GRAWIPOŁ

www.grawipol.pl

Na okładce scena ze spektaklu „Złote serce”.

Prolog

***Tym, którzy byli i są
solą Teatru Lalki „Tęcza”***

Teatr... Najtrudniejsza ze sztuk, jaką pomyślał człowiek. Zamykająca w sobie każdą inną dziedzinę. Mająca w sobie tyleż wiary w swoje posłannictwo, co i wiedzy o człowieku. O jego potrzebach, oczekiwaniach, nadziejach i rozczarowaniach. Oczyszczająca i budująca. Niosąca wewnętrzną ciszę i pobudzająca do myślenia, działania. Sztuka będąca z natury swej umową pomiędzy dwiema stronami coraz częściej przysłowiowej – rampy. Umową niepisaną, a jednak respektowaną od zarania teatru do ostatniego jego słowa, gestu. Do wybrzmienia ciszy po opuszczeniu kurtyny.

Wertując karty historii teatru, często napotykamy wnikliwie opisane dzieła. Zwykło się o nich mówić, że stanowią kamienie milowe w rozwoju tej dziedziny sztuki. Z biegiem lat, wieków przybywa ich i gęstnieje także lista nazwisk, które one skrywają. Autorzy, reżyserzy, scenografowie, projektanci kostiumów, kompozytorzy, aktorzy, teatralni rzemieślnicy, technicy... Właśnie! Za każdą z tych ról kryje się człowiek. Ten, dzięki któremu dzieło mogło zaistnieć na scenie i nieść publiczności doznania o różnorodnym napięciu emocjonalnym i intelektualnym.

Historia lubi opisywać ich dokonania, pozostawiając niejako w cieniu ich osobowości i pracę włożoną w ten ostatni, finalny akt twórczości. Najczęściej umyka jej także – poza nielicznymi sytuacjami z pogranicza sztuki i polityki – wpływ twórców teatru na kształtowanie osobowości widza. Bo też trudno to zobiektywizować, poddać analizie jako fakty! A przecież w dużej mierze są to także dzieje tej dziedziny sztuki.

Jest wszakże taki konar tego ogromnego drzewa dziejowego, który od początku był traktowany przez historyków po macoszemu, ale którego wpływu na wychowanie świadomego i wrażliwego odbiorcy sztuki nie można przecenić. To teatr lalki. Teatr posługujący się różnorodnymi technikami, by budować w człowieku zdolność podążania za wyobraźnią, posługiwania się nią i wnikania w jej rejestry! Teatr z założenia adresowany do najmłodszych. Ale czy tylko? Czy dorosłe dzieci nie odnajdują już w tym magicznym świecie swoich pierwszych doznań, wspomnień z nimi związanych? Gdyby tak nie było, po cóż prowadziliby do teatru swoje dzieci, a później wnuki? Na cóż zdałby się trud wszystkich twórców i realizatorów spektakli?

A że jest to wyjątkowo trudna praca, nie trzeba nikogo przekonywać. Nie jest przecież łatwo wyczarować świat oddziałujący na wyobraźnię dziecka z kawałków drutu, drewna, szmatek. Nie jest wcale prosto wprowadzić ten świat w ruch i obdarzyć go dźwiękami łudząco lub alegorycznie przypominającymi rzeczywistość. Nie jest w końcu zwyczajną rzeczą oddawać swoją osobowość lalce, a z pomocą rąk podkreślać jej wyjątkowość. Indywidualność!

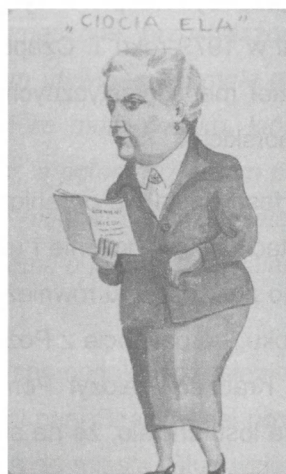
A przecież teatr lalki – czy jak zwykle się mawiać niekiedy: kukiełkowy teatr dla dzieci – jest nieprzebranym zbiorowiskiem indywidualności. Indywidualności ludzi, którzy niemal całe swoje życie poświęcili ożywianiu postaci sporządzonych z materiałów niemających cech samodzielnego istnienia. Wcielających się w postaci – nie tylko ludzkie – rodem z bajek, baśni, legend... Ludzi przekonanych o terapeutycznej, wychowawczej mocy wiary dziecka w to, że siedzące na półce nad jego łóżkiem lalka czy miś także mogą stać się jego przyjaciółmi! Że można z nimi rozmawiać, powierzać im radości i smutki, że ich wyimaginowane przygody

mogą być nauką, przestrogą, wskazówką.

Słupsk ma to szczęście, że stał się ważnym ośrodkiem takiego właśnie lalkowego zjawiska artystycznego, a przez to zdobył sobie znaczące miejsce na kulturalnej mapie Polski. Zawdzięcza to przede wszystkim wyjątkowym ludziom, którzy tu, nad Słupią, przędą nić artystycznej wyobraźni ponad faktograficzną doraźność tego miejsca, często skrępowaną niedostatkami zwyczajnej codzienności. Którzy zechcieli ulec urokowi tego miejsca i rozpoznać w nim swoje miejsce na ziemi. To o nich są te tęczowe gawędy.

ODSŁONA I

Inspirator i... mama

Wszystko ma swoje początki w wyobraźni i pragnieniu ujrzenia jej realnych kształtów. W dążeniu do realizacji marzeń. Nie inaczej było z „Tęczą”, chociaż nikt wtedy tej nazwy jeszcze nie używał.

„Tęczowa” idea dojrzewała bardzo długo, a jej wcielenie w życie miało kilka etapów. Pierwszym z nich było na pewno zainteresowanie Tadeusza Czaplińskiego teatrem. Stało się to podczas nauki w seminarium nauczycielskim w Poznaniu, gdzie zorganizował szkolny teatrzyk kukiełkowy. Po odbyciu służby wojskowej przyszedł założyciel „Tęczy” został skierowany przez inspektora szkolnego na kurs teatralny. I to zdeterminowało jego dalsze losy. – *Tak naprawdę to fascynowało mnie wtedy tworzenie lalek, kukiełek. Możliwość wprowadzania ich w ruch i tworzenia scenicznej iluzji. A już niecodzienną radość miałem, gdy lalki wywoływały różnorakie emocje w widzach. I w tych najmłodszych, i w tych starszych, którzy w magię teatru uwierzyli. Teatr zawsze był na pierwszym miejscu moich zainteresowań* – wspominał w 1979 roku T. Czapliński podczas prezentacji kolejnych swoich dzieł metaloplastycznych z kolekcji „Orły polskie” i „Herby miast pomorskich”.

Ta fascynacja nie ograniczała się jedynie do tworzenia lalkowych postaci. Doświadczenie i umiejętności zyskane podczas kursu teatralnego pozwoliły mu również na rozwinięcie talentu aktorskiego. W 1934 roku, po powrocie z Poznania do Kościerzyny, wraz ze Stanisławem Krauzem założył Pomorski Teatr Marionetek „Bumcyk”. Zrządzenie losu chciało, że na swej życiowej drodze ponownie spotkał – poznanego jeszcze w poznańskim seminarium – Jana Izydora Sztaudyngera, nie tylko znakomitego fraszkopisarza, ale i miłośnika teatru lalkowego. To on zaproponował Tadeuszowi Czaplińskiemu

założenie pierwszej w Polsce wytwórni marionetek. Przyjęcie tej propozycji wiązało się z przeprowadzką do Poznania. Niedługo potem wraz z innymi lalkarzami utworzył Wielkopolską Rodzinę Marionetkarszą – Spółdzielnię Teatralną, która za priorytetowy cel postawiła sobie zorganizowanie teatru lalek. Stało się to w roku 1938, w którym utworzony został teatr „Błękitny Pajac”. W repertuarze znalazły się sztuki polskie, ale prawdziwym osiągnięciem tego teatru było wykorzystywanie w nich wszystkich znanych ówczesnie lalek.

Kto wie, jak potoczyłyby się dalsze losy założyciela „Tęczy”, gdyby nie zawierucha wojenna. Wcielenie do wojska, niewola niemiecka, ucieczka, odnalezienie rodziców i ponowne aresztowanie, a w konsekwencji roboty przymusowe pchnęły T. Czaplińskiego aż do Kijowa. W transporcie do stolicy Ukrainy spotkał swoją przyszłą żonę – Elżbietę Hendrych, z pochodzenia Czeszkę. – *Podczas jednej z przerw w tej uciążliwej drodze zaczęłam sobie podśpiewywać – wspominała pani Elżbieta po latach. – Tak dla dodania otuchy sobie i innym. Ciężko było patrzeć na te umęczone, przestraszone, pełne rezygnacji twarze. Wtedy zobaczyłam utkwione we mnie oczy przystojnego mężczyzny. Nie spuszczał ze mnie wzroku, który mówił: śpiewaj, śpiewaj! I tak to się zaczęło, a potem już razem próbowaliśmy wspomóc naszych towarzyszy niedoli. On rozweselał ich nąprędce skleconymi ze szmat pacynkami, a ja albo udzielałam im głosu, albo po prostu śpiewałam.*

Wspierali nie tylko innych. Wspomagali także siebie, a upór, zapobiegliwość i wytrwałość przyszłej pani Czaplińskiej pozwoliły im przetrwać trzyletnią tułaczkę z miasta do miasta. Ślub wzięli w 1944 roku, po trzech latach znajomości. A że pani Elżbieta dzieliła artystyczne pasje męża – sama była absolwentką wydziału wokalnego praskiego konserwatorium – dalsze ich życie siłą rzeczy wytyczone

zostało przez sztukę. Dziedzina, która znakomicie łączyła pasje obojga, stał się teatr. Zaczęli go tworzyć po osiedleniu się w Tuchomiu.

Początki były bardzo trudne. Nie dość, że brakowało wszystkiego – od żywności począwszy, na materiałach niezbędnych teatrowi skończywszy – to jeszcze dochodziła do tego konieczność pilnowania skromnego dobytku przed zakusami szabrowników. Małżeństwo Czaplińskich potrafiło jednak zadbać o swoją teatralną rodzinę. Nieocenione stały się wtedy cechy pani Elżbiety. Jej konsekwencja i upór nie pozwalały pozostałym nawet na chwilę zwątpienia w sens ich działania. – *Dla Eli nie było wtedy spraw nie do załatwienia. Jak ją wyrzucali skądś drzwiami, to wchodziła oknem* – żartował jej mąż, ale w tym żartobliwym tonie rozpoznać można było podziw i uznanie. Nawet jeżeli sama przeżywała chwile załamania, to skrzętnie ukrywała się z nimi przed oczyma pozostałych.

Rozliczność obowiązków Elżbiety Czaplińskiej była wtedy niezwykła. Nie tylko tworzenie lalek, szycie kostiumów, ale nade wszystko to, czego jak ognia bał się jej mąż. Czyli sprawy administracyjne, gospodarcze i organizacyjne. W wielokrotnie przywoływanych wspomnieniach osób związanych w tym czasie z teatrem można wyczytać, że „Elżbieta Czaplińska nazywana była „mamą”, bo rzeczywiście matkowała wszystkim nie tylko w pracy, ale i poza nią. Przygotowywała posiłki, doglądała, gdy ktoś zachorował, doradzała w kłopotach. To jej zasługą było przyznanie „Tęczy” w 1950 roku przez Ministerstwo Kultury i Sztuki statusu zawodowego teatru, co wiązało się ze stałą miesięczną subwencją na działalność. To ona także zadbała o to, aby w 1953 roku, gdy Gminna Rada Narodowa odebrała im prawo do korzystania z domu we wsi Tuchomie, znaleźć nową siedzibę we wsi Brusy, w powiecie chojnickim, zaś trzy lata później przenieść teatr do Słupska”.

W ten sposób podwaliny „Tęczy” tworzyły dwie niezwykle osobowości. Jedna z nich miała marzenia i potrafiła nimi zarazić innych, natomiast druga ogarniała je i nadawała im kształt, zapewniała warunki realizacji. Te walory stały się swoistym spadkiem dla następców, bo i dzisiaj o kształcie tego teatru stanowią znakomici inspiratorzy i realizatorzy. A przy tym nie zapominają, że ich celem nadrzędnym jest teatralna wspólnota.

ODSŁONA II

Wozy Tespisa

Tej nocy ani następnego przedpołudnia Elżbieta Czaplińska nigdy nie zapomniała. Poprzedniego dnia mąż Tadeusz wyjechał do odległego o kilkanaście kilometrów od Tuchomia Bytowa, gdzie miał odebrać samochód. Najprawdziwszy pojazd mechaniczny, którym będzie można ruszyć z teatrem w rejony Pomorza dalsze niż pobliskie wsie. Te, od biedy, można było nawiedzić zaprzęgiem konnym albo saniami, ale o dalekich wypadach objazdowych nawet nie było co marzyć. A przecież zaproszeń i oczekiwań nie brakowało. Artystycznych ambicji również! – *Mieli wrócić wieczorem, ale gdy zapadł zmierzch, wiedziałam, że się tego dnia nie pojawią* – wspominała pani Elżbieta podczas spotkania z młodymi widzami w czytelni słupskiej biblioteki w 1983 roku. – *Samochód miał być naprawiony, a więc nie dopuszczałam nawet myśli, że zepsuł im się po drodze. Jednak tego się bałam najbardziej, bo o rabunkowe napady nie było wtedy trudno. Pożyczka w banku, nasze zarobione pieniądze, wymarzone cacko, możliwe, że i ludzie w niebezpieczeństwie... Nie wiedziałam, co się wydarzyło. Nie mogłam spać.*

Ale kiedy i następnego dnia długo na podwórku nie pojawiał się pan Tadeusz, niepokój pani Elżbiety sięgnął zenitu. Nadszedł jednak moment rozładowania napięcia. Co się wtedy wydarzyło, znakomicie oddaje często przytaczana w licznych publikacjach relacja E. Czaplińskiej. „Jest! Wjechało na podwórze coś straszego i ogromniastego. W wielu miejscach widniała farba ochronna zielono-szaro-żółta. Na karoserii znać było miejsca od kul niezręcznie zaspawane. Szoferka nie miała szyb, brak było reflektorów... Na stopniu szoferki szczęśliwy i roześmiany stał mąż. Na widok tego grata ogarnęła mnie czarna rozpacz. Zespół otoczył to nasze „cudo”, a ja uciekłam na strych, by się do woli wypłakać”. Tym „czymś ogromniastym” był 8-cylindrowy ciężarowy ford.

Pozyskany z demobilu samochód służył zespołowi przez blisko pięć lat. Ciągał on przyczepę, która przydawała się nie tylko do przewozu dekoracji i niezbędnego sprzętu, ale także bywała sceną, a i nieobca jej była funkcja mieszkalna. Napraw i wymienianych części w tych pojazdach nie warto nawet liczyć. Ale dzięki nim teatr docierał do wielu odległych miejscowości, toteż i wkład „Tęczy” w upowszechnianie kultury polskiej na Pomorzu trudno przecenić. Na pytanie dziennikarza, skąd się wzięła nazwa „wóz Tespisa”, odpowiadał Tadeusz Czapliński w nieopublikowanej rozmowie przeprowadzonej dla Wojewódzkiego Informatora Kulturalnego „Gryf” (marzec 1983): – *Nie pamiętam już, kto z zespołu tak nazwał nasz samochód. Ale znaczenie było proste. Tak jak Tespis, który zaczynał dzieje teatru greckiego, tak i my docieraliśmy wtedy do najróżniejszych zakątków Pomorza jako pierwsi. Dla wielu ludzi była to swoista inicjacja teatralna. I nie myślę tu tylko o dzieciach, ale i o ich rodzicach, a nawet dziadkach. Ich reakcje były niekiedy tak nieoczekiwane, że aż serce rosnęło! Nawet niedowiarek mógł się przekonać, że w teatrze tkwi niezwykła magia. Siła zdolna stworzyć wiarygodną iluzję! I gdyby nie „wóz Tespisa”, na pewno wielu ludzi pozbawionych byłoby możliwości jej poznania.*

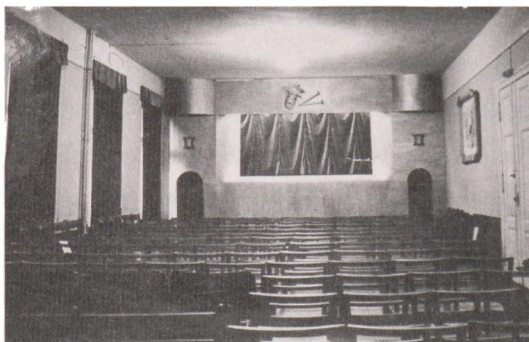
Przekonanie zespołu „Tęczy” o teatralnym posłannictwie, o konieczności krzewienia kultury polskiej, nie pozwoliło pogodzić się z ograniczeniami. A takie zawisły nad teatrem, gdy wysłużony ford coraz częściej zaczynał odmawiać posłuszeństwa. Stało się jasne, że należy szukać drugiego „Tespisowego wozu”. I znów okazało się, jak nieocenionymi cechami są umiejętność „wejścia w każdy kąt” i upór Elżbiety Czaplińskiej. Nie pamiętała później, ile razy odwiedziła Warszawę, by uzyskać pomoc w zakupie nowego samochodu. Udało się w 1952 roku i Ministerstwo Komunikacji wspomogło starania

„Tęczy”. Od maja tamtego roku zespołowi służył ciężarowy berliet. A jakby nie dość tego było, cztery lata później – już w Słupsku – dołączył do niego... ciągnik z dwiema przyczepami. Teraz już żaden teren ani żadna droga nie stanowiły problemu dojazdowego. – *Kogoś mogą dziwić nasze starania o środki lokomocji* – wspominał T. Czapliński w marcu 1983 roku. – *Ale my od początku widzieliśmy nasz teatr jako teatr objazdowy. Właśnie taki nam się wymarzył i taki chcieliśmy cały czas robić. Pragnęliśmy zawsze docierać wszędzie tam, gdzie trudno o stały dostęp do kultury, a do teatru w szczególności.*

Taki charakter teatru i dzisiaj jest kontynuowany. I jak niegdyś, tak i teraz bolącą są... środki transportu. A więc i te kłopoty stały się schedą po założycielach teatru. Niemal zawsze „Tęczy” dostawały się pojazdy, które wymagały szczególnej troski. Nie przeszkadzało to jednak zespołowi w poszerzaniu kręgu odbiorców sztuki teatralnej, nawet w miejscowościach ościennych województw, w których teatrów lałkowych nie było. Docierają dziś do nich następcy „wozu Tespisa” i przywożą niezapomniane wrażenia, poruszające dziecięcą wyobraźnię i inspirujące do wykorzystywania jej w każdej chwili życia.

ODSŁONA III

Tęczowe wędrówki

„Najtrudniejsze są zawsze chwile pożegnań przed odjazdem, ale i one niosą w sobie zaczątek czegoś nowego. Nawet jeżeli napawają lękiem przed nieznanym, to otwierają ciekawość i pragnienie działania”. Te słowa Adolfa Nowaczyńskiego na pewno znakomicie obrazują kolejne losy zespołu „Tęczy”. A już z całą pewnością związane z jego przemieszczaniem się w przestrzeni i zmianami siedzib.

Gościnne dla teatru w pierwszych latach powojennych Tuchomie trzeba było w 1953 roku pożegnać. Władze gromadzkie wypowiedziały kierownictwu „Tęczy” prawo do korzystania z budynku. Z jednej strony podyktowane to było zmianą statusu prawnego teatru ze spółdzielni na stowarzyszenie i jego przejściem pod zarząd resortu kultury i sztuki, a z drugiej – zmieniającymi się przepisami w sprawie finansowania działalności stowarzyszeń i planami związanymi z zajmowanym przez teatr budynkiem. – *Najtrudniej było się rozstać z tamtejszymi mieszkańcami, wśród których mieliśmy dużo przyjaciół – wspominał Tadeusz Czapliński. – Większość z nich zyskaliśmy sobie naszą sztuką teatralną, ale byli też wśród nich tacy, którzy mnie i żonę do osiedlenia się w tej wsi nakłonili. Chyba im znacznie trudniej było się z nami rozstawać. Jedną z cen, którą przyszło nam zapłacić za opuszczenie Tuchomia, było pozostanie w nim kilku dobrze już wyszkolonych aktorskich zapaleńców, którzy w międzyczasie założyli w tej miejscowości rodziny.*

Niemal wszystkie przechowywane w pamięci wspomnienia, a wśród nich również świadectwo Juliana Sójki – znakomitego aktora lalkarza, który dołączył do zespołu w 1950 roku – wskazują znów na Elżbietę Czaplińską jako deus ex machina przeprowadzki do Brus, wsi gromadzkiej w dawnym powiecie chojnickim, ale już w województwie bydgoskim. Załatwiła to sposobami sobie tylko znanymi, a jednocześnie udało się jej zachować dotychczasowy status prawny

teatru i pozostać w dotychczasowych okładach administracyjnych. A była to sytuacja przedziwna, ponieważ teatr pozostający pod opieką Wydziału Kultury i Sztuki Urzędu Wojewódzkiego w Koszalinie (i inspektoratu w Bytowie) swoją siedzibę miał w sąsiednim województwie. Przez trzy lata nominalnie spędzone w Brusach zespół ani na chwilę nie zaprzestał swej aktywności artystycznej. Grał nie tylko w tych miejscach, w których był już znany i oczekiwany, ale trafiał również do takich, w których dopiero musiał sobie zyskiwać publiczność. I przekonywał do swojej sztuki!

Kierownictwo „Tęczy” wciąż jednak szukało stabilizacji i na tyle zasobnego opiekuna, by zapewnić zespołowi rozwój i możliwość spokojnej pracy. Ich poszukiwania zbiegły się z pragnieniem władz Słupska, by z miasta uczynić prawdziwą stolicę kulturalną województwa koszalińskiego i chociaż w ten sposób pokazać swoją wyższość nad mniejszym liczbą ludności Koszalinem. A przy tym posiadać placówkę teatralną inną niż funkcjonujący od trzech lat w Koszalinie Bałtycki Teatr Dramatyczny. Do porozumienia z władzami miasta Słupska i przenosin z Brus doszło w 1956 roku. Od września teatr zyskał pomieszczenia przy obecnej al. Sienkiewicza (dawniej ulicy Popławskiego). – *Nie mieliśmy w zespole ściśle przypisanych ról – opowiadał Julian Sójka, który po zakończeniu kariery aktorskiej zajmował się „Tęczowym” archiwum. – Jak trzeba było, to stawaliśmy się budowlańcami, rzemieślnikami teatralnymi, maszynistami... Właściwie robiliśmy wszystko, czego od nas wymagała konieczność chwili. Trzeba było mieć dużo zapалу i kochać teatr. Nic dziwnego, że wielu młodszych ludzi wytrzymało takie warunki krótki czas. Przychodzili, zobaczyli, spróbowali i odchodzili. A my trwaliśmy...*

Salę widowiskową w tym budynku też trzeba było zaadaptować na potrzeby teatru. A właściwie w całości ją przygotować na przyjęcie widzów. Tak więc zespół na przemian grał w terenie, przygotowywał pierwszą słupską premierę i... salę! Wszyscy jednak najbardziej cieszyli się z tego, że nareszcie powstały pracownie, w których można było wykonywać roboty ślusarskie, stolarskie i szyc kostiumy. Słupszczanie mogli odtąd (od listopada 1956 r.) przyprowadzać swoje dzieci na „kukiełki”. – *Nie pamiętam już, jaki to był spektakl* – wspomina 62-letni dzisiaj słupszczanin Wiktor Mojsiuk. – *Tata zapowiedział, że pójdziemy do teatru kukielkowego. Byłem bardzo przejęty, bo wcześniej nigdy nie widziałem żadnej sztuki, a babcia opowiadała mi o takim teatrze, w którym straszył diabeł. Kiedy wchodziłem po schodach i przed moimi oczami stanął witający nas brodaty pan, potknąłem się na wyszczerbionych betonowych schodach i rozbiłem kolano. Chwilę potem, kiedy zobaczyłem ubranego w barani kożuch diabła z rogami, całkiem zapomniałem o bólu. Dopiero po przyjściu do domu mama zwróciła mi uwagę, że mam spodnie poplamione krwią. Ja z tych wrażeń nic nie czułem. Potem byłem w „Tęczy” jeszcze kilka razy i powoli uświadamiałem sobie, czym jest teatr. Wszystko to starałem się przekazać moim trzem córkom, a teraz wnukom.*

Podobne emocje towarzyszyły na pewno także innym młodym widzom. „Tęcza” pozyskiwała ich sobie nie tylko prezentowanym repertuarem, ale również serdecznym przyjęciem i traktowaniem publiczności z dużym szacunkiem. To wszystko z roku na rok przydawało teatrowi coraz większego rozgłosu, skutkiem czego było zaproszenie go do udziału w II Ogólnopolskim Festiwalu Teatrów Lalkowych w Warszawie. Niestety w kasie wojewódzkiej w Koszalinie

zabrakło na ten wyjazd pieniędzy. Co leżało u podstaw takiej decyzji Wojewódzkiej Rady Narodowej, miało się okazać za kilka miesięcy. Wtedy to starania Elżbiety i Tadeusza Czaplińskich o poprawę warunków lokalowych teatru zaowocowały nieoczekiwaną propozycją. Koszalin postanowił ściągnąć „Tęczę” do siebie!

– To był dość trudny czas na sprzeciwianie się decyzjom województwa, a nie po to sprowadzaliśmy „Tęczę” do Słupska, by ją teraz oddawać Koszalinowi – przywoływał w pamięci tamten okres Jan Stępień, ówczesny przewodniczący Miejskiej Rady Narodowej w Słupsku. – Wiedzieliśmy, że nie możemy sobie pozwolić na otwarty protest przeciwko tej decyzji. Odniosłby on skutek dokładnie odwrotny. Dlatego pojawiły się – nie tylko dyskretnie podpowiadane, ale i powstające spontanicznie – zbiorowe petycje, prośby widzów i mieszkańców, załóg zakładów pracy słane do Koszalina, by władze wojewódzkie odstąpiły od tego pomysłu. My natomiast, jako przedstawiciele władz miejskich, wszędzie gdzie tylko mogliśmy, przekazywaliśmy informacje o niezadowoleniu mieszkańców. Oczywiście nieoficjalnie. Prowadziliśmy też oficjalne negocjacje i szukaliśmy argumentu. Wreszcie znaleźliśmy! Był nim budynek, do którego można było teatr przenieść. A Koszalin miał chrapkę na „Tęczę” z prostego powodu. W Polsce było o niej coraz głośniejsze. Z festiwalu przywoziła nagrody, a nauczyciele chcieli mieć możliwość szkolenia się u Czaplińskich. Na szczęście dla Słupska z takich przenosin nic nie wyszło!

Wszystkie te działania przyniosły oczekiwany skutek. Teatr pozostał w Słupsku i przeniósł się do budynku, w którym rezyduje do dziś. Wymagał on znacznych nakładów remontowych, ale i te problemy udało się pokonać. Znamienne jest jednak i to, że prace remontowe i adaptacyjne towarzyszą „Tęczy” od jej zarania. Tworzą kolejny

element tradycji, którą zapoczątkowali założyciele, a kontynuują następcy. Wszystko po to, by zapewnić twórcom i widzom jak największy komfort obcowania z teatrem.

ODSŁONA IV

Przemiany

Rok 1966 stał się przełomowym dla „Tęczy”. Złożyło się na to wiele zdarzeń. Pierwszym z nich była zmiana statusu tej instytucji życia kulturalnego. Powołany został Państwowy Teatr Lalki „Tęcza” w Słupsku, a tym samym faktem stało się jego upaństwowienie. Niestety, wiązały się z tym także zmiany personalne. - *Byliśmy przeciwni odwoływaniu Tadeusza Czaplińskiego ze stanowiska dyrektora teatru – zapewniał po latach wspomniany wcześniej Jan Stępień. - Chcieliśmy, żeby był pierwszym dyrektorem placówki państwowej. Tym bardziej, że przecież ją tworzył! Niestety, tym razem nasze działania okazały się nieskuteczne. Upór władz wojewódzkich, usprawiedliwiany przez nie naciskami z Ministerstwa Kultury i Sztuki, okazał się nie do przełamania. Był to chyba taki złośliwy rewanż za te wszystkie kroki, które uniemożliwiły Koszalinowi przejęcie „Tęczy” pięć lat wcześniej.*

Po odwołaniu T. Czaplińskiego dyrektorem została mianowana Julianna Całkova. Nowa szefowa skupiła się przede wszystkim na wyremontowaniu siedziby teatru i dostosowaniu sali widowiskowej, sceny i zaplecza na potrzeby spektakli lalkowych. Miała także ambicję odejścia od ludowego charakteru repertuaru i poprowadzenia teatru w stronę twórczości o większym ładunku poetyckim i wyższym poziomie artystycznym. Jednakże długotrwały remont budynku i zaplecza sceny spowodował, że próby odbywały się w Powiatowym Domu Kultury, który mieścił się w tzw. Starym Teatrze. Z konieczności „Tęcza” musiała skupić się na graniu spektakli w terenie. W samym mieście wystawiała swoje przedstawienia w świetlicach i salach szkolnych oraz domach kultury. Trudności lokalowe w znacznej mierze ograniczały ambicje artystyczne zespołu, ale jednocześnie wzbogacały go o nowe doświadczenia.

Ta udręka skończyła się w 1969 roku. Jednocześnie po zmianach na stanowiskach kierowniczych nastąpił rzeczywisty przełom w wizerunku scenicznym „Tęczy”. Kierownictwo artystyczne trafiło w ręce Zofii Miklińskiej, aktorki – mającej za sobą także próby reżyserskie i dramaturgiczne – Państwowego Teatru Lalki i Aktora „Miniatura” w Gdańsku. Skierowana do niej propozycja była na tyle dla niej nieoczekiwana, że – jak wspominała później – spytała o zdanie znakomitego scenografa Ali Bunscha: „Czy brać się za tę „Tęczę”? Odpowiedział z całą powagą: „Brać się, ale zawsze trzymać pod poduszką nabity pistolet”. Zdecydowała się i 1 stycznia 1970 roku przystąpiła do pracy w Słupsku.

Był to bardzo trudny czas dla teatru i Z. Miklińska doskonale zdawała sobie sprawę z trudności, które będzie musiała pokonać. Już obserwacja pierwszych spektakli dostarczyła jej wielu spostrzeżeń na temat zespołu. Zdała sobie sprawę, że konieczne jest jego odmłodzenie. Tylko taka droga mogła doprowadzić do realizacji jej artystycznych ambicji. A te nie ograniczały się jedynie do grania przedstawień w Słupsku i w regionie. Zofia Miklińska chciała oglądać swój teatr także na innych scenach krajowych. I nie tylko. Zamierzała sprostać młodej, prężnej konkurencji, dyktującej nowoczesne rozwiązania sceniczne i proponującej repertuar bliski czasom odbiorcy. - *Szukałam ludzi uzdolnionych aktorsko, którzy chcieliby nauczyć się posługiwania lalkami* – opowiadała podczas spotkań ze studentami Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Słupsku, z którymi prowadziła zajęcia z kultury żywego słowa. - *Absolwenci szkół lalkarskich mogli w tym czasie przebierać w ofertach renomowanych scen. Mało kto chciał zwrócić uwagę na prowincjonalny teatr. Bez możliwości trafienia do telewizji. A na dodatek przeprowadzić się do leżącego gdzieś na Wybrzeżu miasta.*

Dlatego zdecydowałam się sama – z pomocą innych doświadczonych i sprawnych warsztatowo aktorów – szkolić adeptów. Ogłosiłam nabór i był to pierwszy krok w stronę odnowienia zespołu. Przełamania dotychczasowej rutyny scenicznej.

A ta wiązała się także z repertuarem bazującym na łatwych w odbiorze sztukach, tematycznie wywiedzionych z literatury dziecięcej, znanych baśni i podań ludowych. Do takich wyborów skłaniał charakter teatru, który grywał najczęściej poza macierzystą sceną, w tzw. terenie. Także rodowód „Tęczy” jako teatru ludowego odgrywał w tych wyborach dużą rolę. Z. Miklińska nie zamierzała tego zaprzęścić. Potraktowała ludowość jako niezbywalny walor, ale też poziom jej artystycznej prezentacji zamierzała wzbogacić o nowe wątki i nadać jej doskonalszy kształt artystyczny. Konsekwentnie dążyła także do podniesienia swoich kwalifikacji zawodowych i rozszerzenia ich o dyplom reżyserski. Ten uzyskała spektaklem „Od Polski śpiewanie”, którego scenariusz został napisany przez Marię Kossakowską i Janusza Galewicza w oparciu o zbiór Oskara Kolberga. To przedstawienie święciło sukcesy na festiwalach i scenach zagranicznych.

Troska Zofii Miklińskiej o poziom artystyczny teatru wiązała się także z zatrudnianiem wybitnych scenografów i kompozytorów. Poza zaprzyjaźnionym z nią od lat Ali Bunschem nawiązała współpracę z takimi osobowościami scenograficznymi, jak Adam Kilian, Andrzej Łabiniec czy Rajmund Strzelecki. Publiczność „Tęczy” mogła cieszyć się muzyką tak wybitnych kompozytorów, jak Jerzy Maksymiuk, Bogumił Pasternak, Wanda Dubanowicz, Katarzyna Gaertner, Jerzy Milan czy Jerzy Stachurski. Po objęciu z początkiem 1973 roku stanowiska dyrektora naczelnego przez Stanisława Mirec-

kiego, możliwe stało się wprowadzenie do struktury organizacyjnej teatru etatów kierownika artystycznego (Andrzej Zygmunt Januszkiewicz, a następnie Marian Radzikowski) i scenografa (Ali Bunsch). O „Tęczy” zaczyna być coraz głośniej. Zdobywa laury festiwalowe i rozpoczyna współpracę z teatrami zagranicznymi. Wychodzi także na zewnątrz, współorganizując (z Wyższą Szkołą Pedagogiczną i placówkami kultury) konferencje i sesje naukowe poświęcone problematyce teatru i odbiorcy. A jednak trudny czas, na jaki trafiła Zofia Miklińska, wydawał się nie mieć końca.

W połowie lat siedemdziesiątych XX wieku weszła w życie reforma administracyjna i powstało województwo śląskie. Należałoby sądzić, że najstarsza profesjonalna placówka artystyczna w regionie tylko na tym zyska. Okazało się jednak, że ambicją nowych władz wojewódzkich stało się utworzenie zawodowej sceny dramatycznej. Na tym celu skupiono uwagę. - *To prawda, że obserwując poczynania ówczesnych władz, czuliśmy się trochę jak gorszy brat nieistniejącego przecież jeszcze teatru dramatycznego* – wspominała Z. Miklińska. - *Mówiło się tylko o nim, a wszystkim pozostałym placówkom kulturalnym niemal kazano się cieszyć, że on powstaje. Ale nie było takiej przeszkody, której i w takiej sytuacji wspólnie ze Staszkiem Mireckim byśmy nie umieli przeskoczyć. Jako dyrektor potrafił być uparty, konsekwentny, a wręcz natarczywy. Tak długo, dopóki nie załatwił sprawy. O dziwo, udało się nam nawet wyżebrać pieniądze na konieczny remont sceny i zaplecza technicznego.*

Konieczność zabiegania o możliwość realizacji swojej wizji teatru Zofia Miklińska łączyła również z troską o popularyzację tej dziedziny sztuki. Była organizatorką nie tylko wspomnianych sesji naukowych, ale również licznych wystaw i spotkań z odbiorcami. Prawie nigdy nie odrzucała zaproszeń do szkół i przedszkoli, chociaż

– co wielokrotnie podkreślała – wołała działać twórczo niż o tym mówić. A jej osiągnięcia artystyczne są imponujące. Wyreżyserowała 49 spektakli, z czego 40 w PTL „Tęcza”, 3 w Teatrze „Miniatura” w Gdańsku oraz 5 w innych teatrach: w Warszawie, Bielsku-Białej, Szczecinie, Kielcach i zaprzyjaźnionym rosyjskim Bratsku. Jej aktywności twórczej nie ograniczył nawet trudny czas braku dostępu do materiałów, z których mogłaby przygotować nowy spektakl. Szczególnie w latach osiemdziesiątych XX wieku. Jeśli już czegoś nie można było przerobić, jeśli rzemieślnicy teatralni rozkładali bezradnie ręce, na wysokości zadania stawał dyrektor naczelny. „Uruchamiał” swoje dawne znajomości, pozyskiwał nowe i premiera mogła się odbyć w przewidzianym terminie.

To współdziałanie dyrektora naczelnego z artystycznym przypominało trochę czas, gdy teatrem kierowali Elżbieta i Tadeusz Czaplińscy. Tylko, że wtedy to on był inspiratorem, wizjonerem, a ona „stawiała na głowie”, żeby te wizje przeobrazić w rzeczywistość. Wprawdzie Stanisław Mirecki nie musiał dokonywać aż tak ekwilibrystycznych wyczynów, ale wykazywał się takim samym uporem w dążeniu do celu. Patrząc z perspektywy lat na tę współpracę, trudno nie odnieść wrażenia, że i w tej mierze „Tęczowej” tradycji stało się zadość.

ODSŁONA V

Teatr poszukujący

Mawia się, że historia zatoczyła koło. W „Tęczy” takie sytuacje nie są jednostkowe i tak stało się w wypadku obejmowania stanowiska dyrektorskiego przez Małgorzatę Kamińską-Sobczyk. Kandydatka akceptowana przez zespół, przygotowywana do pełnienia tej funkcji przez swoją poprzedniczkę Zofię Miklińską, napotkała niespodziewaną przeszkodę – kandydata, którego upatrzył sobie i mianował na to stanowisko ówczesny wojewoda słupski Wiesław Rembieniński. Nie obeszło się bez akcji protestacyjnej w „Tęczy”, którą zakończył konkurs wygrany przez obecną dyrektorkę.

Tadeusz Czapliński, wspominając początki organizacyjne „Tęczy” i konieczność parania się z najróżniejszymi problemami, przytoczył zdarzenie z 1946 roku. W mieszkaniu założycieli teatru w Tuchomiu pojawił się niespodziewanie komendant miejscowego posterunku milicji. – *Po krótkim zagajeniu przeszedł do sprawy – opowiadał pan Tadeusz. – Otóż on, komendant, ma znakomitego kolegę, który potrafi wszystko załatwić. A w tych trudnych czasach jest to umiejętność bezcenna. Doskonale nadawałby się na naszego kierownika. A jeżeli nie, to przynajmniej na zastępcę. Pamiętam, że Ela siedziała przy oknie i szyla kolejną gałgankową postać. Podniosła oczy na naszego gościa i powiedziała: „Wiesz! To nie jest zły pomysł. Musimy porozmawiać o tym z zespołem i zapytać o zgodę tego kapitana z Bytowa”. Milicjant zaniemówił. Pokiwał tylko głową, pożegnał się i nigdy już z taką propozycją nie wystąpił.*

Wygranie konkursu i objęcie przez Małgorzatę Kamińską-Sobczyk z dniem 1 stycznia 1992 roku stanowiska dyrektora naczelnego i artystycznego PTL „Tęcza” nie oznaczało końca kłopotów. Te zaczęły się nawarstwiać. I jak wcześniej zespół przeżywał poważne

problemy z powoływaniem do życia Państwowego Teatru Muzycznego, tak teraz wiązały się one z likwidacją zawodowej sceny dramatycznej. Trudna sytuacja gospodarcza doprowadziła do obniżenia dotacji dla „Tęczy” o ponad trzydzieści procent. Zapowiadane były także kolejne cięcia w całej sferze słupskiej kultury. Nikt nie mógł być pewien swojego dalszego bytu, a kierownictwo Wydziału Kultury i Sztuki Urzędu Wojewódzkiego w Słupsku wcale nie kryło, że PTL „Tęcza” powinien podzielić los zlikwidowanego Słupskiego Teatru Dramatycznego. W obliczu takiego zagrożenia zespół „Tęczy” znów pokazał, jak bardzo utożsamia się z teatrem. Cały pion artystyczny zrezygnował z tak zwanych dodatków ponadnormowych, a pion administracyjny z premii.

„Likwidatorzy” lubili szermować hasłami o konieczności przynoszenia przez placówki kultury dochodów, o nieopłacalności utrzymywania instytucji deficytowych, o braku zainteresowania propozycjami... Tymczasem fakty wyraźnie temu przeczyły. Jak wielokrotnie podkreślano, w tym czasie „Tęcza” przeżywała prawdziwy renesans zainteresowania. Świadczyły o tym i pełna widownia na spektaklach, i rosnące wpływy własne. Jakby tego było mało, pojawiły się także zlecenia na organizację imprez okolicznościowych. Dyrektor M. Kamińska-Sobczyk, spoglądając w terminarz, mogła bez obaw przygotowywać premierę. – *Imprez i spektakli nagromadziło się tyle, że trudno było znaleźć czas na próby* – wspominała żartobliwie. Ale nie to było główną przyczyną opóźnienia pierwszej premiery pod nową dyrekcją. Tą były wcześniejsze zawirowania organizacyjne i finansowe, w związku z którymi „Przygody misia Tymoteusza” Małgorzata Kamińska-Sobczyk wyreżyserowała bezpłatnie.

Po tym otwarciu przyszedł czas na realizację programu artystycznego nowej dyrekcji. Potrzeba oszczędności skłoniła teatr nie

tylko do wznowienia niektórych spektakli, co było zgodne z rzeczywistym życzeniem widzów, ale i do sięgnięcia po nowatorskie rozwiązania. Takim było chociażby wypożyczenie gotowych scenografii i oprawy muzycznej od innych teatrów lalkowych. Tę współpracę zainaugurowano przedstawieniem „Kuglarz w koronie”, przeniesionym z toruńskiego Teatru „Baj Pomorski”. Jednocześnie zespół „Tęczy” pojawiał się wszędzie tam, gdzie był oczekiwany i mógł nieść radość najmłodszym widzom. Małgorzata Kamińska-Sobczyk nawiązała współpracę z parafią pw. św. Jacka, oddziałem dziecięcym słupskiego szpitala, a w sali dyskoteki „Miami Nice” dzieci mogły bawić się na „Tęczowych” choinkach i imprezach mikołajkowych. Reaktywowała również kontakty zagraniczne. Ich początkiem był wyjazd w 1993 roku do zaprzyjaźnionego ze Słupskiem niemieckiego Flensburga z przedstawieniem „Od Polski śpiewanie”. Dwa lata później przyszedł sukces, jakim może się poszczycić niewiele polskich teatrów lalkowych. „Tęcza” została zaproszona jako jedyny reprezentant naszego kraju do udziału w Międzynarodowym Festiwalu Teatrów Lalek „U Pietruszki” w Moskwie. „Szkaradkę” w reż. Mieczysława Abramowicza zaprezentowano na legendarnej scenie Akademickiego Teatru Lalek im. Siergieja Obrazcowa. Konsekwencją tego sukcesu był kolejny wyjazd do Rosji, a w następnych latach udział w festiwalach i przeglądach teatralnych (z sukcesami) w Europie, Afryce i Azji.

Jednym z punktów programu artystycznego M. Kamińskiej-Sobczyk był zamysł rozszerzenia propozycji repertuarowych. – *Teatry lalkowe mają liczne ograniczenia wynikające z adresowania swoich przedstawień do określonego widza – mówiła przed laty. – Dlatego i propozycje repertuarowe są ograniczone. Każda nowość natychmiast jest dostrzegana i pojawia się na scenie, szybko stając*

się niemal klasyką. Chciałam to zmienić i dlatego spróbowałam swoich sił dramaturgicznych. Byłam również przekonana, że teatr powinien poruszać ważne problemy społeczne. Zabierać głos w dyskusji o nich.

Taką ważną z punktu widzenia społecznego premierą był spektakl „Wielka draka o drogowych znakach” Jerzego Stasiewicza, zapoznający dzieci nie tylko ze znakami drogowymi, ale i z zasadami bezpieczeństwa na drodze. Sukces tego edukacyjnego przedstawienia zachęcił M. Kamińską-Sobczyk do autorskiego zajęcia się kolejnym problemem, z którym mogą zetknąć się nawet najmłodsi. Wzięła udział w konkursie na sztukę teatralną, ogłoszonym przez Polskie Towarzystwo Zapobiegania Narkomanii i jej „Podwórko marzeń” zdobyło I miejsce. Sceniczna realizacja tej sztuki przyniosła zespołowi uznanie publiczności i krytyków, a prezentowana była w wielu polskich miastach. Z biegiem czasu na słupskiej scenie lalkowej zaczęły pojawiać się kolejne spektakle autorstwa i w reżyserii Małgorzaty Kamińskiej-Sobczyk. Od tamtej premiery napisała ich ponad dwadzieścia. Wzbogaciły one także laury teatru przyznawane za poziom artystyczny i kunszt gry aktorskiej. „Baśń o...”, zrealizowana w 1999 roku, zdobyła Nagrodę Główną Krytyków na V Małych Zdarzeniach Teatrów w Kłodzku, a także nominację do Atestu 1999, przyznaną przez Międzynarodowe Stowarzyszenie ASSITEJ. Spektakl ten gościł także poza granicami Polski (w Kownie na Litwie i w Moskwie). Wyróżnienia na swoim koncie ma „Złote serce” (nagroda katowickiego oddziału ZASP podczas I Festiwalu Teatralnego Katowice – Dzieciom oraz nagroda za najlepszą scenografię podczas festiwalu teatrów lalkowych w serbskiej Suboticy).

Wzrastająca renoma „Tęczy” pozwoliła obecnej dyrektorce na nawiązanie współpracy ze szkołami kształcącymi aktorów lalka-

rzy. Dzięki temu zespół wzbogacił się o wielu młodych twórców, a jego przekrój wiekowy pozwalał na realizację różnorodnych propozycji repertuarowych. Jedną z nich były „Metamorfozy” w reż. Krzysztofa Rau, które przyniosły „Tęczy” laury festiwalowe w Tunezji, pokazywane były także w Finlandii, Iranie, Turcji i Maroku, a w 2011 roku dostąpiły zaszczytu reprezentowania polskiej prezydencji w Unii Europejskiej podczas festiwalu w Indiach.

Szerokie kontakty zagraniczne, zdolności organizacyjne i wciąż niewyczerpane zasoby pomysłów legły u podstaw realizacji kolejnych planów Małgorzaty Kamińskiej-Sobczyk. Tym razem potwierdzających pozycję teatru nie tylko w Polsce, ale i w Europie. W 2001 roku „Tęczy” przyznano prawo goszczenia w Słupsku cyklicznej imprezy, jaką był X Międzynarodowy Festiwal Teatrów Lalek Krajów Nadbałtyckich, odbywającej się pod auspicjami UNIMA (Światowej Organizacji Lalkarskiej). Dwa lata później nad Słupię zjechały teatry uczestniczące w autorskim pomysłe dyrektorki „Tęczy”, czyli w Międzynarodowym Festiwalu Teatrów dla Dzieci i Młodzieży Krajów Kandydujących do Unii Europejskiej EUROFEST 2003. Jeszcze dobrze nie zapadła kurtyna po ostatnim przedstawieniu tej udanej imprezy, a już rozpoczęły się dyskusje, a krótko po nich przygotowania do pierwszego Międzynarodowego Festiwalu Teatrów Lalek Krajów Unii Europejskiej EUROFEST. Odbył się on w Słupsku w 2006 roku i na nim zdecydowano, że będzie imprezą organizowaną w cyklu trzyletnim. W tym roku odbędzie się trzecia już edycja tego festiwalu, podczas którego ma się spełnić kolejne marzenie – powołanie Europejskiego Centrum Kultury Teatralnej dla Dzieci EUROCENTRUM TĘCZA.

Małgorzata Kamińska-Sobczyk pozostaje wierna zarówno ideom założycieli „Tęczy”, jak i swojej poprzedniczki. Wciąż

poszukuje nowych przestrzeni do zagospodarowania sztuką teatru i nie ustaje w poszerzaniu kręgu jej odbiorców. A że ona i jej zespół bezustannie borykają się z różnorakimi problemami, że walki o trwanie w pejzażu kulturalnym miasta wciąż nie widać końca – cóż, chyba i to jest schedą pozostawioną przez Elżbietę i Tadeusza Czaplińskich.

Cóż jest takiego w „Tęczy”, że pomimo ciągle zmieniającej się codzienności, pojawiania się nowoczesnych technik wizualnych i możliwości niemal samodzielnego tworzenia wirtualnej rzeczywistości rodzice nadal chętnie przyprowadzają dzieci do tej najstarszej na Pomorzu zawodowej placówki kultury? W czym tkwi jej siła? Najprościej byłoby odpowiedzieć, że w magii teatru. I ta odpowiedź byłaby ze wszech miar właściwa. Tylko czym jest ta magia? Z czego się bierze?

Elementów, które budują niepowtarzalny urok spotkań z teatrem w „Tęczy” jest wiele. Ale chyba najważniejszym z nich jest zespół. I to nie tylko ta jego znacząca częśćka, która staje za parawanem, porusza lalkami czy kreuje postaci żywego planu. W tym teatrze każdy ma świadomość swojej niezwykłej misji. Z niej czerpie inspiracje do pracy. Każdy ma także świadomość stykania się z nadzwyczaj delikatną materią, jaką jest świat dziecięcej wyobraźni. Oddziaływanie na nią, kształtowanie i rozwijanie wymaga ogromnej wrażliwości i subtelności w działaniu. W tym magicznym świecie aktorzy, teatralni rzemieślnicy, pracownicy obsługi i administracji nie zapomnieli, że i oni byli niegdyś dziećmi. Nie zapomnieli o dziecięcych marzeniach, troskach, obawach i radościach. Pozwala im to z wyczuciem reagować na te niewidzialne sygnały płynące od dziecięcej widowni. Tej wrażliwości nie zastąpi ani komputer, ani telewizja.

Czy w tej sytuacji można się dziwić, że „Tęcza” stała się również ośrodkiem pomocy charytatywnej? A tak jest! To ten zespół organizuje spektakle, z których dochód przeznaczany jest na pomoc najmłodszym widzom poszkodowanym przez los. A jakby tego było mało, losuje wśród publiczności upominki, które są pamiątkami jej udziału w akcji wspierania innych. Ten zespół znajduje w sobie tyle

energii, by po spektaklach spotykać się z dziećmi i ich opiekunami, wprowadzać w tajniki teatru i odpowiadać na dziesiątki pytań. Ten zespół w końcu pojawia się wszędzie tam, gdzie trzeba przywrócić dziecku uśmiech na twarzy i dać chwilę zapomnienia o bólu i troskach. Wywołać na twarzyczkach widzów tęczę odczuć, wrażeń, nastrojów...

Bo o to chodzi, by kontynuować tradycję i wzbogacać ją o nowe doświadczenia. Barwy radości zakodowane są przecież w nazwie tego teatru, a ta wyłoniła się z obserwacji dziecięcej widowni. Elżbieta Czaplińska, opowiadając o tuchomskich początkach teatru, przywoływała także zdarzenia związane z jej ukradkowym spoglądaniem zza kulis na widownię. Właśnie widok różnorodnych uczuć malujących się na twarzach widzów miał ją natchnąć do wyboru nazwy teatru. Dostrzegła w nich tęczę! I niech ona zawsze pojawia się nad tym teatrem i jego widzami. Gdziekolwiek by nie trafił ze swoją wrażliwością na piękno, sztukę i świat dziecka!

ODSŁONY CZASU

Kalendarium

Wrzesień 1946 – Elżbieta i Tadeusz Czaplińscy postanawiają założyć w Tuchomiu teatr lalkowy. Zostaje on zarejestrowany jako Objazdowy Teatr Marionetek z siedzibą w Tuchomiu i ma charakter prywatnego przedsięwzięcia.

26 grudnia 1946 – pierwsze premiery: „Szopka polska” Ludwika Szczepańskiego i „Pan Twardowski” Lucjana Rydla.

1 lutego 1947 – teatr otoczony zostaje opieką Inspektoratu Szkolnego w Bytowie i kuratorium szczecińskiego.

12 listopada 1947 – „Tęcza” – taką nazwę przyjmuje teatr – wyrusza w pierwszą trasę objazdową własnym samochodem, zakupionym w Urzędzie Likwidacyjnym niespełna półtora miesiąca wcześniej. W repertuarze jest „Szewczyk Dratewka” Marii Kownackiej.

23 maja 1950 – Ministerstwo Kultury i Sztuki zatwierdza nazwę: Objazdowy Teatr Marionetek „Tęcza” z siedzibą w Tuchomiu. Teatr działa na prawach spółdzielni, dzięki czemu może już liczyć na subwencje.

Wrzesień 1950 – zespół aktorski wzmacnia Julian Sójka – doświadczony lalkarz, z bogatym dorobkiem artystycznym.

Maj 1952 – starania E. i T. Czaplińskich o zdobycie nowego środka lokomocji zostają uwieńczone sukcesem. Pomoc Ministerstwa Komunikacji wystarcza, by 8 maja wyjechać z Tuchomia

w kolejną trasę wyremontowanym przez zespół berlietem.

1953 – kierownictwo „Tęczy” występuje do Ministerstwa Kultury i Sztuki o zmianę statusu prawnego teatru ze spółdzielni na stowarzyszenie. Ministerstwo wyraża zgodę, ale władze Tuchomia wypowiadają teatrowi umowę najmu budynku, co powoduje przeprowadzkę zespołu do Brus (woj. bydgoskie).

1 września 1956 – „Tęcza” przenosi się do Słupska. Władze miejskie przydzielają jej pomieszczenia w budynku przy al. Sienkiewicza 3. 18 listopada 1956 roku w nowej sali odbywa się uroczyste otwarcie sezonu teatralnego sztuką S. Michałkowa „Żołnierz i bieda”.

1960 – podczas II Ogólnopolskiego Festiwalu Teatrów Lalkowych w Warszawie Elżbieta i Tadeusz Czaplińscy uhonorowani zostają dyplomem za całokształt działalności. Udział w Festiwalu Teatrów Lalkowych Polski Północnej w Toruniu (czerwiec) przynosi „Tęczy” drugie miejsce za spektakl „O dwóch takich, co ukradli księżyc” wg powieści Kornela Makuszyńskiego.

1961 – po pięciu latach grania w sali przy al. Sienkiewicza Teatr Lalki „Tęcza” zyskuje nową siedzibę. Władze miasta i powiatu przekazują mu budynek przy ul. Waryńskiego 2.

1964 – Tadeusz Czapliński uhonorowany zostaje Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski za zasługi w rozwoju teatrów lalkowych i upowszechnianiu kultury. Tą samą decyzją Rady Państwa Złotym Krzyżem Zasługi odznaczony zostaje Julian Sójka.

Maj – czerwiec 1964 – pierwsze gościnne występy zagraniczne w Neubrandenburgu (Niemiecka Republika Demokratyczna) ze sztuką „Lis przechera” graną w języku niemieckim.

1 kwietnia 1966 – następuje kolejna zmiana formuły prawnej teatru. Powołany zostaje Państwowy Teatr Lalki „Tęcza”. Stanowisko dyrektora obejmuje Julianna Całkowa, która podejmuje decyzję o kapitalnym remoncie siedziby teatru.

1968 – odbywa się zorganizowana przez teatr konferencja dla nauczycieli języka polskiego, wychowania muzycznego i plastycznego pn. „Wychowanie przez teatr”.

1 stycznia 1970 – dyrektorem artystycznym PTL „Tęcza” zostaje Zofia Miklińska.

1 stycznia 1973 – stanowisko dyrektora naczelnego obejmuje Stanisław Mirecki. W strukturze organizacyjnej teatru pojawiają się stanowiska kierownika muzycznego oraz scenografa.

1976 – Tadeusz Czapliński otrzymuje tytuł Kawalera Orderu Uśmiechu, honorowego wyróżnienia nadawanego przez dzieci.

1 grudnia 1977 – w budynku PTL „Tęcza” kończy się kolejny remont. Teatr zyskuje dodatkowe pomieszczenia na pracownię, magazyny, rekwizytornię i nową garderobę dla aktorów.

1977 – teatr wyjeżdża ze spektaklem „Od Polski śpiewanie” do Kolonii w Republice Federalnej Niemiec.

1979 – Zofia Miklińska zostaje członkiem oficjalnej delegacji Słupska do Portugalii, gdzie uczestniczy w rozmowach o współpracy kulturalnej miasta z Santarem.

1 września 1991 – po odejściu na emeryturę Z. Miklińskiej nominację na nowego dyrektora artystycznego otrzymuje Małgorzata Kamińska-Sobczyk. Niemal w tym samym czasie odwołany zostaje ze stanowiska dyrektora naczelnego teatru Stanisław Mirecki, a jego miejsce zajmuje Adam Waśko. W teatrze rozpoczyna się akcja protestacyjna, która kończy się ogłoszeniem konkursu na stanowisko dyrektora. Wygrywa go M. Kamińska-Sobczyk, łącząc funkcje dyrektora naczelnego i artystycznego teatru.

1992 – po obniżeniu przez władze województwa słupskiego dotacji dla teatru o 1/3 zespół artystyczny rezygnuje z tzw. dodatków ponadnormowych, a pracownicy administracyjni z premii.

1994 – zarządzanie i prowadzenie finansowe PTL „Tęcza” przejmują organa samorządowe miasta Słupska.

Czerwiec 2001 – teatr jest organizatorem X Festiwalu Teatrów Lalkowych Krajów Nadbałtyckich.

Wrzesień 2003 – z inicjatywy Małgorzaty Kamińskiej-Sobczyk zorganizowany zostaje Międzynarodowy Festiwal Teatrów dla Dzieci i Młodzieży Krajów Kandydujących do Unii Europejskiej

EUROFEST 2003.

2005 – powstaje Stowarzyszenie Krzewienia Kultury Teatralnej wśród Dzieci i Młodzieży im. Elżbiety i Tadeusza Czaplińskich i Juliana Sójki.

Czerwiec 2006 – odbywa się Międzynarodowy Festiwal Teatrów Lalek Krajów Unii Europejskiej EUROFEST 2006. Zapada decyzja o organizacji tych spotkań w cyklu trzyletnim.

Maj 2009 – „Tęcza” organizuje II Międzynarodowy Festiwal Teatrów Lalek Krajów Unii Europejskiej EUROFEST 2009.

REPERTUAR 1946 – 2011

1. SZOPKA POLSKA

autor – Ludwik Szczepański
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
prapremiera – 26.12.1946

2. PAN TWARDOWSKI

autor – Lucjan Rydel
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
prapremiera – 1946

3. SZEWC DRATEWKA

autor – Maria Kownacka
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
premiera – 12.11.1947

4. PODRÓŻ WICKA I WACKA WOKOŁO ŚWIATA

autor – Kazimierz Czapliński
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
prapremiera – 10.07.1948

5. ZA SIEDMIOMA GÓRAMI

autor – Ewa Szelburg-Zarebina
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
muzyka – Stanisław Kozłowski
prapremiera – 31.05.1949

6. DZIAD I BABA

autor – Józef Ignacy Kraszewski
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
prapremiera – 1950

7. BAJKA O RYBAKU I ŻŁOTEJ RYBCE

autor - Aleksander Puszkina
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
premiera – 09.1950

8. NOWE SZATY KRÓLA

autor – Hans Christian Andersen
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
premiera – 04.1951 (1.12.1951)?

9. JAK DZIADEK MRÓZ PREZENTY NIÓSŁ

autor – Jan Wilkowski

reżyseria – Elżbieta Czaplińska

premiera – 12.1952

10. TRZY POMARAŃCZE

autor – Sergiusz Michałkow

przekład – Ludwik Świeżawski

adaptacja – Tadeusz Sawicki

muzyka – Edmund Klawiter

reżyseria – Elżbieta Czaplińska

premiera – 8.05.1952

11. SŁAWA MISTRZA TWARDOWSKIEGO

autor – Kazimiera Jeżewska

reżyseria – Elżbieta Czaplińska

premiera – 6.04.1954

12. LIS PRZECHERA

autor – N. Gernet i J. Gurewicz

adaptacja – Stanisław Iłowski

reżyseria – E. Czaplińska

premiera – 27.12.1954

13. BAŚŃ O SZKLARZU I CESARZU

autor – Zofia Nawrocka

reżyseria – Elżbieta Czaplińska

premiera – 01.04.1955 (18.04.1955)

14. MIAŁA BABULEŃKA KOZŁA ROGATEGO

autor – Maria Kownacka

reżyseria – Elżbieta Czaplińska

premiera – 1956 (20.04.1955)

15. ŻOŁNIERZ I BIEDA

autor – Sergiusz Michałkow

adaptacja – Henryk Jurkowski

reżyseria – Elżbieta Czaplińska

premiera – 20.02.1956 (1.05.1956)

16. DZIKIE ŁABĘDZIE

autor – Hans Christian Andersen

adaptacja – Kazimiera Jeżewska
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
premiera – 03.1957 (kwiecień 1957)

17. ZACZAROWANY TRUNEK

autor – Julian Sójka
reżyseria – Julian Sójka
prapremiera – 1957 (15.01.1957)

18. WESOŁE PRZYGODY KUBUSIA

autor – Julian Sójka
reżyseria – Julian Sójka
prapremiera – 1957 (25.10.1957)

19. WILK KOZA I KOŻŁĘTA

autor – Jan Grabowski
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
premiera – 02.1958

20. JAK WOJTEK MUZYKANT ODWIEDZIŁ PIEKŁO

autor – Maria Siedmiograjowa
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
premiera – 1958

21. W PUSTYNI I W PUSZCZY

autor – Henryk Sienkiewicz
adaptacja – Maria Gabriela Plaskota
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
scenografia – Tadeusz Czapliński
opracowanie muzyczne – Stanisław Kozłowski
prapremiera – 05.1958 (2.05.1958)

22. KOTEK UPARCIUSZEK

autor – Samuel Marszak
przekład i adaptacja – Stanisława Raczkówna
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
premiera – 1959 (25.11.1959)

23. CZARODZIEJSKI BĘBEN

autor – Lew Tołstoj
adaptacja i tłumaczenie – Zbigniew Kopalko
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
premiera – 16.03.1959 (1.04.1959)

24. NASI PRZYJACIELE

autor – Wacław Sieroszewski
adaptacja – Halina Kołpak
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
premiera – 07.1959 (10.12.1959)

25. ZAJĄC CHWALIPIĘTA

autor – Sergiusz Michałkow
przekład – Tadeusz Zelenay
adaptacja – Jerzy Litwiniuk
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
premiera – 01.1960 (20.02.1960)

26. O DWÓCH TAKICH, CO UKRADLI KSIĘŻYC

autor – Kornel Makuszyński
adaptacja – Anna Zelenay
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
scenografia – Tadeusz Czapliński
premiera – 12.04.1960 (4.03.1960)

27. JAK SIĘ JEŻ ZAGALOWAŁ

autor – Eugeniusz Sperański
przekład – Maria Górka
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
premiera – 1961 (3.01.1961)

28. TAJEMNICA CZARNEGO JEZIORA

autor – Katarzyna Borysowa
adaptacja – Władysław Jarema
reżyseria – E. Czaplińska
premiera – 01.1961 (7.03.1961)

29. ANAIT

autor – Czerniak i Gołodi
przekład – J. Konorowski
adaptacja – Henryk Jurkowski
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
scenografia – Jerzy Radwanek
muzyka – Zbigniew Jeżowski
premiera – 26.11.1961

30. TOMCIO PALUCH

autor – Jerzy Zaborowski

reżyseria – Elżbieta Czaplińska
premiera – 1961 (17.10.1961 na scenie w Koszalinie)

31. WESOŁE PZRYGODY KOZIOŁKA MATOŁKA

autor – Kornel Makuszyński
adaptacja – Róża Ostrowska
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
scenografia – Irena Pikiel
muzyka – Franciszek Wasikowski
premiera – 03.03.1962

32. TAJEMNICZA SZUFLADA

autor – Juliusz Wolski
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
premiera – 15.11.1962

33. O PIESKU, CO BYŁ SZCZOTKĄ

autor – K. Czapek
adaptacja – J. Knotek
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
premiera – 1963 (2.01.1963)

34. BAŚŃ O PIĘCIU BRACIACH

autor – Sergiusz Odrzeczny i Sergiusz Preobrażeński
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
premiera – 16.04.1963

35. ŚWINIOPAS

autor – Hans Christian Andersen
adaptacja – Krystyna Żylińska
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
premiera – 01.1963 (1.12.1963)

36. CZARODZIEJSKI KALOSZ

autor – G. Matwiejew
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
scenografia – Wacław Gondek
muzyka – Bożena Gołębiowska
premiera – 12.04.1964 (27.02.1964)

37. BAŚŃ O PIĘKNEJ PARYSADZIE

autor – Bolesław Leśmian
adaptacja – Natalia Gołębska

reżyseria – Joanna Piekarska
scenografia – Jerzy Łabanowski
premiera – 09.03.1964

38. PIAST I POPIEL

autor – Anna Świrczyńska
reżyseria – Stanisław Stapf
scenografia – Ali Bunsch
muzyka – Wanda Dubanowicz
premiera – 19.12.1964 (20.12.1964)

39. TRZY POMARAŃCZE

autor – Sergiusz Michałkow
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
scenografia – Irena Pikiel
muzyka – Tadeusz Szeligowski
premiera – 27.02.1965

40. BAJKA O PROSIACZKU CZOKU

autor – J. Misakow
przekład – Elżbieta Kalinowicz
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
premiera – 02.01.1965

41. RUSAŁECZKA

autor – Volmil Rabadan
przekład – Henryk Ryl
reżyseria – Julianna Całkowa
scenografia – Lilianna Jankowska
premiera – 20.06.1965

42. SYRENIE ŁZY

autor – Hans Christian Andersen
adaptacja – Maria Siedmiograjowa
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
scenografia – Jerzy Radwanek
premiera – 07.10.1965

43. TAŃCOWAŁY DWA MICHAŁY

autor – M. Koriun
adaptacja i reżyseria – Julianna Całkowa
scenografia – Andrzej Ejsmond
ilustracja muzyczna – Jerzy Dobrzański

premiera – 02.01.1966 (21.12.1966)

44. KRAWIEC NITECZKA

autor – Kornel Makuszyński
libretto i piosenki – Krystyna Miłobędzka
scenografia – Irena Pikiel
reżyseria – Julianna Całkowa
muzyka – Franciszek Wasikowski
układy taneczne – Helena Kałjrowska
premiera – 29.06.1966 (20.06.1966)

45. SZEWCZYK DRATEWKA

autor – Maria Kownacka
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
scenografia – Kazimierz Samołyk
opracowanie muzyczne – Franciszek Wasikowski
premiera – 13.09.1966

46. JAK DWA MICHAŁY KOLĘDOWAŁY

autor – Oskar Kolberg
adaptacja i reżyseria – Julianna Całkowa
szopka – Tadeusz Czapliński
lalki – Helena Niedźwiedzka
muzyka – Franciszek Wasikowski
premiera – 22.12.1966

47. A NIE MÓW, CO LIPIE DO WIERSZÓW

autor – Henryka Rodkiewicz
reżyseria – Henryka Rodkiewicz
scenografia – Kazimierz Samołyk
konsultacja muzyczna – Andrzej Cwojdzinski
premiera – 29.06.1967 (29.04.1967)

48. HISTORIA CAŁA O NIEBIESKICH MIGDAŁACH

autor – Lucyna Krzemieniecka
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
scenografia – Kazimierz Samołyk
muzyka – Andrzej Dobrowolski
premiera – 06.05.1967

49. AWANTURA W PACYNKOWIE

autor – J. Pehr i L. Spacil
przekład – Jerzy Zaborowski

reżyseria – Roman Matuszewski
scenografia – Eligiusz Baranowski
muzyka – Andrzej Dobrowolski
premiera – 20.11.1967

50. SIAŁA BABA MAK

autor – Krystyna Miłobędzka-Falkiewicz
reżyseria – Julianna Całkowa
scenografia – Kazimierz Samołyk
opracowanie muzyczne – Jerzy Milian
układy taneczne – Barbara Kasprovicz
konsultacja choreograficzna – Konrad Drzewiecki
premiera – 08.01.1968 (28.12.1967)

51. JULIAN TUWIM DLA DZIECI

autor – Julian Tuwim
opracowanie i reżyseria – Julianna Całkowa
scenografia – Eligiusz Baranowski
muzyka – Maria Kaczurbina, Witold Lutosławski, Feliks Rybicki
premiera – 06.03.1968

52. KOMEDIA PIETRUSZKI

autor – Jan Ośnica
reżyseria – Julianna Całkowa
scenografia – Kazimierz Samołyk
opracowanie taneczne – Jerzy Dobrzański
układy taneczne – Helena Kajrowska
premiera – 01.06.1968 (1.04.1968)

53. SZKOLNE PRZYGODY PIMPUSIA

autor – Maria Konopnicka
adaptacja – Maria Kossakowska i Janusz Galewicz
reżyseria – Jerzy Dargiel
scenografia – Andrzej Kieruzalski
muzyka – Bogumił Pasternak
premiera – 03.10.1968

54. ZAKŁĘTY RUMAK

autor – Bolesław Leśmian
adaptacja – Zbigniew Kopatko
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
lalki – Gizela Bachtin-Karłowska
dekoracje – Eligiusz Baranowski
muzyka – Wanda Dubanowicz

premiera – 31.03.1969

55. SZEWC KOPYTO NIE KILIŃSKI

autor – Maria Kownacka

reżyseria – Antoni Polarczyk

scenografia – Jan Fabich

muzyka – Jerzy Drabik

premiera – 09.12.1968 (18.12.1968)

**56. „SŁOŃCE WSCHODZI O ZACHODZIE” (JAK SŁOŃCE
O ZACHODZIE WSCHODZIŁO)**

autor – Jan Ośnica

reżyseria – Julianna Całkowa

scenografia – Ali Bunsch

muzyka – Jerzy Drabik

premiera – 31.06.1969 (23.06.1969)

57. DIABELSKIE PUŁAPKI

autor – Mieczysław Antusiewicz

reżyseria – Zofia Miklińska

scenografia – Eligiusz Baranowski

muzyka – Zygmunt Andrzej Januszkiewicz

premiera – 03.01.1970

58. KLONOWI BRACIA

autor – Eugeniusz Szwarc

przekład – Jerzy Pomianowski

reżyseria – Wanda Byrska

muzyka – Marian Radzikowski

scenografia – Tadeusz Hołówko

premiera – 10.04.1970

59. PRZYGODY TOMCIA PALUCHA

autor – Jerzy Zaborowski

reżyseria – Elżbieta Czaplińska

scenografia – Gizela Bachtin-Karłowska

muzyka – Wanda Dubanowicz

premiera – 19.05.1970

60. WESOŁE PRZYGODY KUBUSIA

autor – Julian Sójka

reżyseria i scenografia – Julian Sójka

premiera 23.05.1970 (spektakl odtworzono na wzór oryginału z lat

międzywojennych z okazji jubileuszu 35-lecia pracy artystycznej
Juliana Sójki)

61. OD POLSKI ŚPIEWANIE

autor – Maria Kossakowska i Janusz Galewicz
reżyseria - Zofia Miklińska
scenografia – Ali Bunsch
muzyka – Wanda Dubanowicz
premiera – 09.11.1970

62. CO ZA DZIEŃ

autor – M. Azow i W. Tichwiński
reżyseria – Krzysztof Rau
scenografia – Jacek Janczewski
muzyka – Jerzy Maksymiuk
premiera – 13.03.1971 (19.03.1971)

63. Z NAMI PRZYGODA

autor – Zbigniew Poprawski
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Ali Bunsch
muzyka – Zygmunt Andrzej Januszkiewicz
premiera – 22.06.1971 (22.04.1971)

64. LEO KING

autor – Alina Nowak
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
scenografia – Gizela Bachtin-Karłowska
muzyka – Wanda Dubanowicz
premiera – 17.09.1971

65. KASZUBI POD WIEDNIEM

autor – Jan Karnowski
reżyseria - Zofia Miklińska
scenografia – Ali Bunsch
muzyka – Wanda Dubanowicz
choreografia – Czesław Kujawski
premiera – 22.12.1971 (6.01.1972)

66. JAK TO WILKÓW CAŁA ZGRAJA CHCIAŁA PORWAĆ MIKOŁAJA

autor – Zbigniew Leśnicki
reżyseria - Alojzy Błaszkiwicz

scenografia – Helena Niedźwiedzka
muzyka – Andrzej Zarzycki
premiera – 09.01.1972

67. MISIE I ZAJĄCE

autor – Ludwik Górski
reżyseria – Zofia Miklińska
inscenizacja i scenografia – Zygmunt Smandzik
muzyka – Bogumił Pasternak
premiera – 13.05.1972

68. AWANTURA W PACYNKOWIE

autor – J. Pehr i S. Spacil
przekład – Jerzy Zaborowski
reżyseria – Wanda Wojtaniec
scenografia – Eligiusz Baranowski
muzyka – Andrzej Dobrowolski
premiera – 27.06.1972

69. KONIEC Z BAJKAMI

autor – Lucyna Legut
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Zbigniew Burkacki
muzyka – Wanda Dubanowicz
premiera – 07.01.1973

70. PRZYJACIELE

autor – H. Sapgir i G. Syfierow
przekład, adaptacja i reżyseria – Joanna Piekarska
scenografia – Gizela Karłowska
muzyka – Leszek Żuchowski
premiera – 1.05.1973 (1.07.1973)

71. PUK I KRÓL MRUK

autor – Karol Kord
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Ali Bunsch
muzyka – Zygmunt Andrzej Januszkiewicz
plastyka gestu – Krystyna Lewandowska
prapremiera – 12.09.1973

72. POSZUKIWACZE

autor – A. Dukland i G. Karłowska

reżyseria – Aleksandra Dukland
scenografia – Gizela Karłowska
muzyka – Stefan Trojanowski
prapremiera – 5.01.1974

73. LICHE Z GARDNA

autor – Tadeusz Petrykowski
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
scenografia – Zdzisław Kulikowski
muzyka – Zygmunt Andrzej Januszkiewicz
prapremiera – 16.02.1974

74. DESZCZ I POGODA

autor – Jean Loup Temporal
przekład – Jan Puget
reżyseria – Włodzimierz Felenczak
scenografia – Krystyna Felenczak-Lachowicz
muzyka – Jerzy Derfel
teksty piosenek – Agnieszka Osiecka
premiera – 28.03.1974

75. PO GÓRACH, PO CHMURACH

autor – Ernest Bryll
inscenizacja i reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Ali Bunsch
muzyka – Zbigniew Turski
opracowanie muzyczne – Wanda Dubanowicz
prapremiera – 18.12.1974

76. TYMOTEUSZ WŚRÓD PTAKÓW

autor – Jan Wilkowski
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Ali Bunsch
muzyka – Wanda Dubanowicz
premiera – 11.03.1975

77. WIELKI IWAN

(tytuł oryginału – *Bolszoi Iwan*)
autorzy – Sergiej Obrazcow i Sergiej Preobrażenskij
przekład i adaptacja – Władysław Jarema
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Ali Bunsch
muzyka – Zbigniew Jeżewski

premiera – 23.05. 1975

78. TAJEMNICA CZARNEGO JEZIORA

(tytuł oryginału – *Tajna czornowo oziera*)

autor – Katarzyna Borysowa

reżyseria – Elżbieta Czaplińska

scenografia – Gizela Karłowska

muzyka – Andrzej Cwojdzński

premiera – 26.11.1975

79. BAJKI PANA BRZEC HWY

autor – Jan Brzechwa

adaptacja i reżyseria – Andrzej Rettinger

muzyka – Leszek Żuchowski

premiera – 13.12.1975

80. DIABEŁ BORUTA

autor – Stanisław Szulc

reżyseria – Stanisław Szulc

scenografia – Andrzej Szulc

muzyka – Marian Radzikowski

prapremiera – 11.05.1976

81. PANIENKA Z OKIENKA

autor – Deotyma (Jadwiga Łuszczewska)

adaptacja sceniczna – Tadeusz Malak

opracowanie, inscenizacja i reżyseria – Zofia Miklińska

scenografia – Ali Bunsch

muzyka - Wanda Dubanowicz

choreografia – Edward Dobraczyński

prapremiera – 4.12.1976

82. GDY CZART NIE ŚPI

(opracowanie na podstawie opowiadania *Noc Wigilijna* –
Noczej piered roźdiestwem – Stanisław Miedziwski)

autor – Mikołaj Gogol

reżyseria – Stanisław Miedziwski

scenografia – Ali Bunsch

muzyka – Zygmunt Andrzej Januszkiewicz

prapremiera – 18.02.1977

83. LATAJĄCA WYSPA (*Oni z Onigashimy*)

autorzy – Maria Kossakowska i Janusz Galewicz

inscenizacja i reżyseria – Janusz Galewicz

scenografia – Gizela Bachtin-Karłowska
muzyka – Zofia Stanczewska
prapremiera – 26.03.1977

84. GULI GUTKA

autor – Natalia Gołębska
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Adam Kilian
muzyka – Marian Radzikowski
choreografia – Lucyna Grad
premiera – 11.06.1977

85. BAŚŃ O ZAKŁĘTYM KACZORZE

autor – Maria Kann
reżyseria – Elżbieta Czaplińska
scenografia – Gizela Bachtin-Karłowska
muzyka – Wanda Dubanowicz
premiera – 30.03.1978

86. PORWANIE BALTAZARA GĄBK

autor – Stanisław Pagaczewski
adaptacja – Zofia Miklińska
inscenizacja i reżyseria - Zofia Miklińska
scenografia – Andrzej Szulc
muzyka – Bogumiła Pasternak
premiera – 18.05.1978

87. BAJKA O ŻOŁNIERZU I ŚMIERCI

autor – Jacek Jokiel
inscenizacja i reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Ali Bunsch
muzyka – Wanda Dubanowicz
plastyka ruchu – Edward Dobraczyński
prapremiera – 15.11.1978

88. ALARM ZA KULISAMI

autor – Ryszard Jaśniewicz
inscenizacja i reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Ali Bunsch
muzyka – Marian Radzikowski
prapremiera – 5.01.1979

89. KSIAŻĘ PORTUGALII

(tytuł oryginału *Der Prinz von Portugal*)

autor – Joachim Knauth
przekład – Henryk Jurkowski
reżyseria – Aleksander Maksymiak
scenografia – Andrzej Szulc
muzyka – Marian Dzierżawski
premiera – 29.04.1979

90. ŻART OLSZOWIECKI

autor – Hanna Januszevska
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Ali Bunsch
muzyka – Jerzy Stachurski
premiera – 29.12.1979

91. TYGRYSEK

autor – Hanna Januszevska
reżyseria – Wojciech Wieczorkiewicz
scenografia – Leokadia Serafinowicz
muzyka – Jerzy Milian
premiera – 27.04.1980

92. PRZED ZAŚNIĘCIEM

(wg „Rymów Dziecięcych” Kazimierzy Iłakowiczówny)
autor – Jan Dorman
inscenizacja i reżyseria – Jan Dorman
scenografia - Jan i Jacek Dormanowie
muzyka – Karol Szymanowski
prapremiera – 30.09.1980

93. PO KOŁĘDZIE

(szopka krakowska wg J. Cierniaka i O. Kolberga)
adaptacja i reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Ali Bunsch
opracowanie muzyczne – Marian Radzikowski
premiera – 3.01.1981

94. JEDEN PROMYK SŁOŃCA

autor – Aleksander Popescu
przekład – Anic Bentoiu
przekład – Natalia Gołębska
reżyseria – Wanda Byrska
scenografia – Tadeusz Hołówko
muzyka – Jerzy Stachurski
premiera – 21.03.1981

95. JANOSIK (*Na szkle malowane*)

autor – Ernest Bryll
adaptacja i reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Adam Kilian
muzyka – Katarzyna Gartner
konsultacja choreograficzna – Lucyna Grad
premiera – 30.04.1981

96. NIEZNOŚNE SŁONIĄTKO (wg R. Kiplinga)

autor – Barbara Kościuszko
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Ali Bunsch
muzyka – Zygmunt Andrzej Januszkiewicz
premiera – 12.12.1981

97. BALLADA O BOCHENKU CHLEBA

autor – Edmund Wojnarowski
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Alina Afanasjew
muzyka – Jerzy Stachurski
premiera – 12.05.1982

98. PRZYGODY WIERCIPIĘTY

(tytuł oryginału – *Kutaskove dobrodružstvi*)

autor – Józef Pehr
przekład – Alfred Ryl-Krystianowski
adaptacja i reżyseria – Jan Dorman
scenografia – Jan Dorman
muzyka – Franciszek Wilkoszewski
premiera – 3.07.1982

99. CZIMI

autor – Borys Aprilow
przekład – Henryk Jurkowski
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Ali Bunsch
muzyka – Wanda Dubanowicz
premiera – 18.12.1982

100. DZIECKO GWIAZDY (wg Oskara Wilde'a)

autorzy – Maria Kossakowska i Janusz Galewicz
reżyseria – Janusz Galewicz
scenografia – Barbara Witczak

muzyka – Zofia Stanczewa
premiera – 25.01.1983 (5.03.1983)

101. KASZUBI POD WIEDNIEM

autor – Jan Karnowski
przekład z gwary kaszubskiej – Zofia Miklińska
adaptacja i reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Ali Bunsch
muzyka – Wanda Dubanowicz
wznowienie premiery z roku 1971 – 10.09.1983

102. KRÓLOWA ŚNIEGU (wg H.Ch. Andersena)

autor – Eugeniusz Szwarc
przekład – Hanna Pieczarkowska
reżyseria – Adam Waśko
scenografia – Marcin Wenzel
muzyka – Lucyna Waśko
premiera – 12.11.1983

103. ZIMA, ZIMA

autorzy – Maria Kossakowska i Janusz Galewicz
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Ali Bunsch
muzyka – Wanda Dubanowicz
premiera – 5.01.1984

104. KRÓLEWNA I ECHO

(tytuł oryginału - *Princezna a czvenou*)
autor – Vlasta Pospisilova
przekład – Jan Puget
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Krzysztof Grzesiak
muzyka – Jerzy Stachurski
premiera – 5.05.1984

105. BAJKA CAŁKIEM NOWA

(wg J. Tuwima i J. Brzechwy)
autor – Zofia Miklińska
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Krzysztof Grzesiak
muzyka – Andrzej Korzyński
pracowanie muzyczne – Marian Radzikowski
prapremiera – 4.10.1984

106. DAMROKA I GRYF

autor – Natalia Gołębska
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Ali Bunsch
muzyka – Jerzy Partyka
prapremiera – 24.10.1984

107. KRAKSY MISTRZA KRAKSIAKA

autor – Mieczysław Antusiewicz
reżyseria – Jan Zbigniew Wroniszewski
scenografia – Gizela Karłowska
muzyka – Bogumił Paternak
premiera – 5.01.1985

108. O FAUŚCIE, KASZPARKU I DIABŁACH

(wg tradycyjnych tekstów czeskich)
przekład – Jadwiga Bułakowska i Krystyna Wnukowa
reżyseria i scenografia – Mieczysław Abramowicz
muzyka – Jerzy Stachurski
premiera – 25.05.1985

109. PUŁAPKA

autor – Tadeusz Słobodzianek
inscenizacja i reżyseria – Wojciech Wieczorkiewicz
scenografia – Leokadia Serafinowicz
muzyka – Krzesimir Dębski i Roman Rauhut
premiera – 12.10.1985

110. UCIEKAJ, MYSZKO...

autor – Jefim Czepowiecki
przekład – Wanda Gubarewska
teksty piosenek – Jan Wilkowski
reżyseria – Alicja Giżewska
scenografia – Adam Kilian
muzyka – Krzysztof Olczak
premiera – 27.11.1985

111. NIE ZAWSZE JEST TAK, JAK SIĘ KOMU WYDAJE

autor – Jan Ośnica
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Krzysztof Grzesiak
muzyka – Jerzy Stachurski
prapremiera – 5.04.1986

112. KOGUCIK I SŁONECZNIK

autor – Kim Mieszkow
przekład – Juliusz Wolski
reżyseria – Adam Waśko
scenografia – Gizela Karłowska
muzyka – Lucyna Waśko
premiera – 25.09.1986

113. REMUS – RYCERZ KASZUBSKI

autor – Edward Mazurkiewicz
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Rajmund Strzelecki
muzyka – Wanda Dubanowicz
choreografia – Zbigniew Skrzeczko
premiera – 15.11.1986

114. BAŚŃ O ZAKŁĘTYM KACZORZE

autor – Maria Kann
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Adam Kilian
muzyka – Jerzy Stachurski
premiera – 11.04.1987

115. BAJKI O WILKU

autorzy – Igor Sikirycki i Jan Brzechwa
inscenizacja i reżyseria – Wojciech Wieczorkiewicz
scenografia – Leokadia Serafinowicz
muzyka – Piotr Kałużny i Sergiusz Prokofiew
premiera – 16.05.1987

116. ALINECZKA I ŻOŁNIERZ

autorzy – Irina Kiczanova i Władimir Lifszyc
przekład – U. Pogwizd i B. Szkaradnik
teksty piosenek – Jerzy Stachurski
reżyseria – Władimir Biriukow
scenografia – Nikołaj Kuwszinow
muzyka – Władimir Sokołow
choreografia – Lucyna Grad
premiera – 10.10.1987

117. O WESOŁYM GRABARZU

autor – Jiri i Hana Lamkovie
przekład – Włodzimierz Felenczak

reżyseria – Małgorzata Majewska
scenografia – Józef Budka
muzyka – Jerzy Stachurski
premiera – 19.03.1988

118. BAMBUKO, CZYLI SKANDAL W KRAINIE GIER

autor – Maciej Wojtyśko
reżyseria – Adam Waśko
scenografia – Marcin Wenzel
muzyka – Wanda Dubanowicz
premiera – 21.05.1988

119. BIWAK Z PRZYŚPIEWKAMI

autor – Hanna Januszevska
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Rajmund Strzelecki
muzyka – Jerzy Partyka
choreografia – Zbigniew Skrzeczko
premiera – 13.09.1988

120. PO KOŁĘDZIE

(wg O. Kolberga i J. Cierniaka)
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Ali Bunsch
opracowanie muzyczne – Marian Radzikowski
premiera – 29.12.1988

121. LATAJĄCA WYSPA

autorzy – Maria Kossakowska i Janusz Galewicz
reżyseria – Janusz Galewicz
scenografia – Gizela Karłowska
muzyka – Zofia Stanczewska
premiera – 11.03. 1989

122. ZA SIEDMIOMA GÓRAMI

autor – Ewa Szelburg-Zarembina
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Mieczysław Antusiewicz
muzyka – Jerzy Stachurski
premiera – 29.04.1989

123. BAŁAWAN I RÓŻA

autor – Joanna Kulmowa

reżyseria – Małgorzata Majewska
scenografia – Aleksandra Budka
muzyka – Jerzy Stachurski
prapremiera – 30.09.1989

124. TOMCIO PALUCH

autor – Jerzy Zaborowski
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Rajmund Strzelecki
muzyka – Wanda Dubanowicz
premiera – 28.10.1989

125. DOKĄD PĘDZISZ, KONIKU

autor – Rada Moskowa
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Ewa Łosińska
muzyka – Jolanta Szczerba
premiera – 21.03.1990

126. PIRLIM PEM

(wg opowiadania Hanny Januszewskiej)
autor – Zofia Miklińska
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Krzysztof Grzesiak
muzyka – Jerzy Stachurski
premiera – 10.05.1990

127. CZERWONA SUKIENKA

autorzy – Maria Kossakowska i Janusz Galewicz
inscenizacja i reżyseria – Janusz Galewicz
scenografia – Barbara Witczak
muzyka – Piotr Hertel
premiera – 29.09.1990

128. NAJDZIELNIEJSZY Z RYCERZY

autor – Ewa Szelburg-Zarembina
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Jan Zieliński
muzyka – Jerzy Stachurski
premiera – 8.12.1990

129. OMIJAJCIE WYSPY HULA

autor – Marta Tomaszewska
reżyseria – Zofia Miklińska

scenografia – Rajmund Strzelecki
muzyka – Jerzy Stachurski
premiera – 16.03.1991

130. ŻOŁNIERZ I BIEDA

autor – Samuel Marszak
przekład – Henryk Jurkowski
reżyseria – Władimir Biriukow
scenografia – Wiktor Nikonienko
muzyka – Wiczesław Makarow
premiera – 18.05.1991

131. PRZYGODY MISIA TYMOTEUSZA

autor – Jan Wilkowski
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Jan Zieliński
muzyka – Jolanta Szczerba-Stawarz
premiera – 1.02.1992

132. SZEWCZYK DRATEWKA

autor – Maria Kownacka
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Kirgiza Przybylska
muzyka – Leszek Żuchowski
premiera – 20.06.1992

133. KUGLARZ W KORONIE

autor – Zofia Nawrocka
reżyseria – Krzysztof Arciszewski
scenografia – Antoni Tośa
muzyka – Krzysztof Arciszewski
premiera – 25.07.1992

134. GDZIE JEST MIKOŁAJ?

autor – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Kirgiza Przybylska
premiera – 19.12.1992

135. KTÓRA GODZINA?

autor – Zbigniew Wojciechowski
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Jan Zieliński
muzyka – Jolanta Szczerba-Sobczyk

plastyka ruchu – Jarosław Zimowski
premiera – 3.05.1993

136. HISTORIE NIEDUŻE O JAJKACH I KURZE

autor – Zlatko Krilic
przekład – Karol Śmiałkowski
reżyseria – Stanisław i Liliana Ochmańscy
scenografia – Jan Zieliński
muzyka – Modest Musorgski
premiera – 28.08.1993

137. SZKARADKA

autor – Mieczysław Abramowicz
reżyseria – Mieczysław Abramowicz
scenografia – Rajmund Strzelecki
muzyka – Jerzy Stachurski
premiera – 16.10.1993

138. JAŚ I MAŁGOSIA

autor – Jan Brzechwa
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Jan Zieliński
muzyka – Jerzy Stachurski
premiera – 19.02.1994

139. PRZYGODY PIMPUSIA SADEŁKO

autor – Maria Kossakowska i Janusz Galewicz wg Marii Konopnickiej
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Jan Zieliński
muzyka – Jerzy Stachurski
premiera – 7.05.1994

140. GULI GUTKA

autor – Natalia Gołębska
reżyseria – Zofia Miklińska
scenografia – Adam Kilian
muzyka – Marian Radzikowski
premiera – 10.09.1994

141. KRZESIWO

autor – Hans Christian Andersen
inscenizacja i reżyseria – Krystian Kobylka
scenografia – Rajmund Strzelecki

muzyka – Stanisław Fijałkowski
premiera – 5.11.1994

142. ALINECZKA I ŻOŁNIERZ

autor – Irina Kiczanova i Władimir Lifszic
przekład – U. Pogwizd i B. Szkaradnik
reżyseria – Władimir Biriukow
scenografia – Władimir Sokołow
premiera – 18.02.1995

143. ABC TEATRU LALEK I

(na podstawie „Szewczyka Dratewki” M. Konopnickiej)
autor – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
adaptacja i reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Kirgiza Przybylska
muzyka – Leszek Żuchnowski
prapremiera – 3.10.1995

144. RUSAŁECZKA

autor – Voimil Rabadan
przekład – Henryk Ryl
reżyseria – Michał Miłczarek
scenografia – Andrzej Szulc
muzyka i teksty piosenek – Jerzy Stachurski
premiera – 7.10.1995

145. WIELKA DRAKA O DROGOWYCH ZNAKACH

autor – Jerzy Stasiewicz
inscenizacja i reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Jan Zieliński
muzyka – Jerzy Stachurski
premiera – 28.12.1995

146. KRÓLEWNA ŚNIEŻKA

autor – Jakub i Wilhelm Grimm
przekład – M. Tarnowski
adaptacja i reżyseria – Władysław Owczarzak
scenografia – Lucjan Zamel
muzyka – Frank Churchill i Franciszek Smoliński
teksty piosenek – Marian Hemar i Jerzy Rochowiak
premiera – 17.02.1996

147. ABC TEATRU LALEK II

autor – Małgorzata Kamińska-Sobczyk (na podstawie „*Tymoteusza Rymcimci*” Jana Wilkowskiego)
reżyseria – Urszula Szydlik-Zielonka
scenografia – Jan Zieliński
muzyka – Jolanta Szczerba-Stwarz
prapremiera – 04.1995

148. DORADCY KROLA HYDROPSA

autor – Stanisław Lem
adaptacja – Irena Pikiel
inscenizacja i reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Andrzej Szulc
muzyka – Jerzy Stachurski
premiera – 28.09.1996

149. LUDOWA SZOPKA POLSKA

autor – Henryk Jurkowski
inscenizacja i reżyseria – Stanisław Ochmański
scenografia – Rajmund Strzelecki
muzyka – Bogumił Pasternak
solista – akordeonista – Janusz Kaźmierczak
premiera – 7.12.1996

150. DZIEWCZYNA Z MORZA

autor – George Mackay Brown
przekład i adaptacja – Wojciech Wieczorkiewicz
reżyseria – Wojciech Wieczorkiewicz
scenografia – Leokadia Serafinowicz
muzyka – Piotr Furtas
premiera – 1.03.1997

151. SAMOBAJKA

autor – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Andrzej Szulc
muzyka – Jerzy Stachurski
prapremiera – 9.06.1997

152. TRZY ŚWINKI

autor – Segiusz Michalkow
przekład – Maria Górka
reżyseria – Władysław Owczarzak

scenografia – Lucjan Zamel
muzyka – Krzysztof Arciszewski
premiera – 13.09.1997

153. MISIE PTYSIE

autor – Zbigniew Poprawski
reżyseria – Stanisław Ochmański
scenografia – Przemysław Karwowski
muzyka – Bogdan Szczepański
premiera – 6.12.1997

154. O JANKU WĘDROWNICZKU

(według Marii Konopnickiej)

scenariusz – Halina Borowiak
reżyseria – Halina Borowiak
scenografia – Zofia Czechlewska-Ossowska
muzyka – Teresa Ostaszewska
premiera – 21.02.1998

155. PODWÓRKO MARZEŃ

autor – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Jan Zieliński
muzyka – Jerzy Stachurski
prapremiera – 24.06.1998

156. PINOKIO

autor – Carlo Collodi
adaptacja – Grzegorz Kwieciński
reżyseria – Grzegorz Kwieciński
scenografia – Grzegorz Kwieciński
muzyka – Bogdan Szczepański
premiera – 25.07.1998

157. BAŚŃ O...

autor – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Dimitr Aksjonow
muzyka – Jerzy Stachurski
prapremiera – 20.02.1999

158. KUBUŚ PUCHATEK

autor – Alan A. Milne
przekład – Irena Tuwim

reżyseria – Janina Keszowska
scenografia – Jan Zieliński
muzyka – Jerzy Milian
choreografia – Lidia Bień
premiera – 17.04.1999

159. IGRASZKI Z BAJKĄ

autor – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Jan Zieliński
muzyka – Jerzy Stachurski
choreografia – Lidia Bień
prapremiera – 4.12.1999

160. ZACZAROWANY KROKUS

autor – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Agnieszka Łazarska
muzyka – Jerzy Stachurski
choreografia – Lidia Bień
prapremiera – 25.03.2000

161. JAK ZDOBYĆ KORZEC ZŁOTA

(według Hansa Christiana Andersena)

scenariusz – Waldemar Żyszkiewicz
reżyseria – Maciej Tondera
scenografia – Elżbieta Orzanowska-Zielonacka
premiera – 24.06.2000

162. ZŁOTE SERCE

autor i reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Aleksander Sidorow
muzyka – Jerzy Stachurski
prapremiera – 3.03.2001

163. BALLADA O BOCHENKU CHLEBA

autor – Edmund Wojnarowski
reżyseria – Maciej K. Tondera
scenografia – Maciej K. Tondera
muzyka – Piotr Sowiński
premiera – 21.07.2001

164. PIĘKNA I BESTIA

autor – Waldemar Wolański

reżyseria – Stanisław Ochmański
scenografia – Jan Ziełiński
muzyka – Bogdan Szczepański
premiera – 8.12.2001 (1.12.2001)

165. KRÓLEWNA KUKULECZKA

autor – Jan Romanovsky
przekład – Jan Puget
reżyseria – Irena Dragan
scenografia – Jana Pogorielova-Dusova
teksty piosenek – Lilianna Barańska
muzyka – Dariusz Regucki
premiera – 9.02.2002

166. O SŁUPSKICH KRASNALACH

autor – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Jarosław Polanek
muzyka – Bogdan Szczepański
prapremiera – 1.06.2002

167. POMORSKIE CZAROWNICE (O POMORSKICH CZAROWNICACH)

autor – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Jarosław Polanek
muzyka – Bogdan Szczepański
prapremiera – 3.06.2002

168. NIEZNOŚNE SŁONIĄTKO

(na motywach „Księgi Dżungli” R. Kiplinga)

autor – Wiktor Klimczuk
tłumaczenie i teksty piosenek – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
reżyseria – Wiktor Klimczuk
scenografia – Aleksander Siodorow
muzyka – Oleg Załotniew
choreografia – Lidia Bień
premiera – 6.12.2002 (7.12.2002)

169. MALUTKA CZAROWNICA

(tytuł oryginalny – „Die kleine Hexe”)

autor – Otfried Preussler
przekład – Hanna i Andrzej Ożogowscy
adaptacja – Krzysztof Niesiołowski

reżyseria – Irena Dragan
scenografia – Urszula Kubicz-Fik
muzyka – Teresa Ostaszewska
premiera – 1.02.2003

170. WSZYSCY KOCHAMY BARBIE

autor – Jerzy Niemczuk
reżyseria – Alicja Chodyniecka-Kuberska
scenografia – Alicja Chodyniecka –Kuberska
muzyka – Marek Żurawski
teksty piosenek – Marek B. Chodaczyński
premiera – 23.08.2003

171. WIELKI IWAN

(tytuł oryginalny – „Bolszoi Iwan”)
autorzy – Siergiej Obrazcow i Siergiej Priobrażenski
przekład – Władysław Jarema
inscenizacja i reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Aleksander Sidorow
muzyka – Włodzimierz Jarmołowicz
premiera – 7.12.2003

172. KOPCIUSZEK

autor – Maciej K. Tondera
reżyseria – Maciej K. Tondera
scenografia – Alicja Kuryło
teksty piosenek – Alicja Ungeheuer-Gołąb
muzyka – Janusz Butrym
premiera – 17.04.2004

173. CYRK

autor – Oleg Żiugżda
reżyseria – Oleg Żiugżda
scenografia – Walery Raczkowski
opracowanie muzyczne – Anatolij Kandyba
premiera – 10.07.2004

174. CALINECZKA

autor – Hans Christian Andersen
reżyseria – Konrad Szachnowski
scenografia – Grażyna Skąła
muzyka – Jerzy Stachurski

premiera – 4.12.2004

175. RODZINA ZASTĘPCZA

autor – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Grażyna Skąła
muzyka – Jerzy Stachurski
prapremiera – 31.03.2005

176. BAJKA-ŁAŃCUSZEK

autor – Józef Raczek
reżyseria – Borys Azarow
scenografia – Swietłana Sifronowa
muzyka – Aleksander Orłow
premiera – 25.06.2005

177. BAJKA O SZCZĘŚCIU

autor – Izabela Degórska
reżyseria – Zbigniew Niecikowski
scenografia – Małgorzata i Marek Mac
muzyka – Piotr Klimek
premiera – 10.09.2005

178. O DWÓCH TAKICH, CO UKRADLI KSIĘŻYC

autor – Kornel Makuszyński
reżyseria – Irena Dragan
scenografia – Urszula Kubicz-Fik
muzyka – Teresa Ostaszewska
premiera – 12.11.2005

179. LUDOWA SZOPKA POLSKA

autor – Henryk Jurkowski
inscenizacja i reżyseria – Stanisław Ochmański
scenografia – Rajmund Strzelecki
muzyka – Bogumił Pasternak
solista akordeonista – Janusz Kaźmierczak
premiera – 17.12.2005

180. KRÓLEWNA ŚNEŻKA

autor – Jakub i Wilhelm Grimm
przekład – M. Tarnowski
adaptacja i reżyseria – Władysław Owczarzak
scenografia – Lucjan Zamel

muzyka – Frank Churchill i Franciszek Smoliński
teksty piosenek – Marian Hemar i Jerzy Rochowiak
premiera – 28.01.2006

181. METAMORFOZY

autor i reżyseria – Krzysztof Rau
muzyka – Robert Łuczak
choreografia – Tadeusz Wiśniewski
współpraca choreograficzna – Darek Jakubaszek
premiera – 11.03.2006

182. MISIE PTYSIE

autor – Zbigniew Poprawski
reżyseria – Stanisław Ochmański
scenografia – Przemysław Karwowski
muzyka – Bogdan Szczepański
premiera – 20.05.2006

183. TELERODZINA

autor i reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Grażyna Skala
rysunki satyryczne – Zbigniew Jujka
muzyka i wykonanie – zespół BIG CYC
teksty piosenek – Jacek Jędrzejak
choreografia – Tatiana Asmołkova
prapremiera – 15.10.2006

184. IWAN-CARSKI SYN, SZARE WILCZYSKO I INNI

autor – Władimir Anatoliewicz-Masłow
tłumaczenie z j. rosyjskiego – Konrad Szachnowski
scenografia – Maria Szachnowska
opracowanie muzyczne – Konrad Szachnowski
premiera – 3.03.2006

185. PIEŚŃ LASU

autor i reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Alicja Chodyniecka-Kuberska
muzyka – Jerzy Stachurski
teksty piosenek – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
ruch sceniczny – Tatiana Asmołkova
prapremiera – 28.04.2007

186. CZERWONY KAPTUREK

autor – Pavel Polak
tłumaczenie z j. czeskiego – Joanna Rogacka
reżyseria – Władysław Owczarzak
scenografia – Jarosław Polanek
muzyka – Norbert Bodnar
teksty piosenek – Tatiana Kalafusova
przygotowanie muzyczne – Jolanta Otwinowska
premiera – 15.09.2007

187. GABINET. WRÓŻEK

autor – Marie Catherine d'Aulnoy
tłumaczenie – Robert Stiller
adaptacja i reżyseria – Ewa Sokół-Malesza
scenografia – Mikołaj Malesza
muzyka – Piotr Klimek i zespół DOCTOR FISHER
premiera – 15.12.2007

188. METAMORFOZY

autor – Krzysztof Rau
wznowienie reżyserskie – Darek Jakubaszek
scenografia – Krzysztof Rau
muzyka – Robert Łuczak
choreografia – Tadeusz Wiśniewski
współpraca – Darek Jakubaszek
wznowienie – 7.03.2008

189. SZPAK FRYDERYK

(tytuł oryginalny „Spatz Fritz”)

tłumaczenie z j. niemieckiego – Lila Mrowińska-Lissewska
reżyseria – Zbigniew Niecikowski
scenografia – Bożena Pędziwiatr
muzyka – Piotr Klimek
ruch sceniczny – Arkadiusz Buszko
asystent reżysera – Urszula Szydluk-Zielonka
premiera – 18.10.2008 (15.10.2008)

190. NASZA KLASA

autor, inscenizacja i reżyseria – Justyna Figacz, Ilona Zaremba,
Alicja Zimnowłocka
scenografia – Jarosław Polanek
muzyka – Jerzy Stachurski
przygotowanie i nagranie muzyki – Tadeusz Korthals, Karol Napelski

premiera – 25.10.2008

191. BAJKA O SZEWCZYKU

autor i reżyseria – Joanna Stoike-Stempkowska

scenografia – Jarosław Polanek

muzyka – Mariusz Mojsiuk

teksty piosenek – Izabela Nadobna-Polanek

choreografia – Karolina Szary

korepetytor muzyczny – Jolanta Otwinowska

premiera – 15.11.2008

192. SMAKOŁYKI CIOTKI KLOTKI

autor, inscenizacja i reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk

scenografia – Alicja Chodyniecka-Kuberska

muzyka – Włodzimierz Jarmołowicz

teksty piosenek – Małgorzata Kamińska-Sobczyk

przygotowanie wokalne – Jolanta Otwinowska

ruch sceniczny – Tatiana Asmołkova

asystent reżysera – Alicja Zimnowłocka

premiera – 6.12.2008

193. KWIAT PAPROCI

autor – Józef Ignacy Kraszewski

adaptacja i reżyseria – Alina Skiepmo-Gielniowska

scenografia – Halina Zalewska-Słobodzianek

muzyka – Krzysztof Dzierma

przygotowanie wokalne – Jerzy Stachurski

asystent reżysera – Alicja Zimnowłocka

premiera – 21.02.2009

194. PODWÓRKO MARZEŃ

autor, inscenizacja i reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk

scenografia – Jan Zieliński

muzyka – Jerzy Stachurski

przygotowanie wokalne – Jolanta Otwinowska

asystent reżysera – Izabela Nadobna-Polanek

wznowienie – 29.08.2009

195. MIŚ NA SPACERZE

autor i reżyseria – Władysław Owczarzak

scenografia – Jarosław Polanek

muzyka – Paweł Dudzik
teksty piosenek – Władysław Owczarzak
przygotowanie wokalne – Jolanta Otwinowska
ruch sceniczny – Karolina Szary
asystent reżysera – Alicja Zimnowłocka
premiera – 26.09.2009

196. BAŚŃ O...

autor – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Dimitr Aksjonow
muzyka – Jerzy Stachurski
przygotowanie wokalne – Jolanta Otwinowska
asystent reżysera – Alicja Zimnowłocka
wznowienie – premiera – 17.10.2009

197. RODZINA ZASTĘPCZA,

czyli bajka o tym, jak bociana wychowywali Pies z Kotem

inscenizacja – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
wznowienie reżyserskie – Przemysław Laskowski
scenografia – Grażyna Skąła
muzyka – Jerzy Stachurski
teksty piosenek – Małgorzata Kamińska-Sobczyk, Przemysław Laskowski
wznowienie – 13.03.2010

198. LUDOWA SZOPKA POLSKA

autor – Henryk Jurkowski
inscenizacja – Stanisław Ochmański
reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
scenografia – Rajmund Strzelecki
muzyka – Bogumił Pasternak
solista akordeonista – Janusz Kaźmierczak
przygotowanie wokalne – Jolanta Otwinowska
asystent reżysera – Izabela Nadobna-Polanek
wznowienie – 5.12.2010

199. MISIE PTYSIE

reżyseria – Stanisław Ochmański
scenografia – Przemysław Karwowski
muzyka – Bogdan Szczepański
asystent reżysera – Izabela Nadobna-Polanek
wznowienie – 8.05.2010

200. PAN KOTOWSKI

(tytuł oryginalny „Pan Kotowski”)

autor – P. Rimski (Estonia)

tłumaczenie – Małgorzata Kamińska-Sobczyk

reżyseria – Jurij Mihhaljow (Estonia)

scenografia – Jurij Mihhaljow, Tamara Matianina (Estonia)

lalki – Tamara Matianina (Estonia)

muzyka – Anatolij Rait (Estonia)

przygotowanie wokalne – Jolanta Otwinowska

asystent reżysera – Przemysław Laskowski

premiera – 21.08.2010

201. JANEK WĘDROWNICZEK

(wg Marii Konopnickiej)

autor – Halina Borowiak

reżyseria – Halina Borowiak

asystent reżysera – Urszula Szydlik-Zielonka

scenografia – Zofia Czechlewska-Ossowska

muzyka – Teresa Ostaszewska

przygotowanie wokalne – Jolanta Otwinowska

wznowienie – 18.09.2010

202. METAMORFOZY

autor – Krzysztof Rau

wznowienie reżyserskie – Izabela Nadobna-Polanek

muzyka – Robert Łuczak

choreografia – Tadeusz Wiśniewski

współpraca – Darek Jakubaszek

wznowienie reżyserskie – 29.01.2011

203. ŻŁOTE SERCE

autor – Małgorzata Kamińska-Sobczyk

reżyseria – Małgorzata Kamińska-Sobczyk

asystent reżysera – Izabela Nadobna-Polanek

scenografia i lalki – Aleksander Sidorow (Białoruś)

muzyka – Jerzy Stachurski

przygotowanie wokalne – Jolanta Otwinowska

wznowienie – 12.02.2011

204. KRÓLEWNA ŚNIEŻKA

autorzy – Jakub i Wilhelm Grimm

przekład – M. Tarnowski
adaptacja – Władysław Owczarzak
wznowienie reżyserskie – Przemysław Laskowski
scenografia – Lucjan Zamel
muzyka – Frank Churchill
teksty piosenek – Jerzy Rochowiak
wznowienie – 12.03.2011

205. WAKACJE SMOKA BONAVENTURY

autor – Maciej Wojtyszko
inscenizacja i reżyseria – Krzysztof Rau
scenografia – Adam Kilian
muzyka – Jerzy Derfel
choreografia – Tadeusz Wiśniewski
współpraca choreograficzna – Dariusz Jakubaszek
asystent reżysera – Maciej Gierłowski
przygotowanie wokalne – Jolanta Otwinowska
premiera – 30.06.2011

206. SZEWC KOPYTKO I KACZOR KWAK

autor – Kornel Makuszyński
reżyseria – Stanisław Ochmański
adaptacja sceniczna i teksty piosenek – Jan Wilkowski
asystent reżysera – Joanna Stoike-Stempkowska
scenografia – Przemysław Karwowski
muzyka – Jerzy Dobrzański w aranżacji Michała Makulskiego
przygotowanie wokalne – Jolanta Otwinowska
choreografia – Kazimierz Knol
premiera – 10.10.2011

207. NIEZNOŚNE SŁONIĄTKO

(na motywach „Księgi dżungli” R. Kiplinga)
autor i reżyseria – Wiktor Klimczuk (Białoruś)
tłumaczenie i teksty piosenek – Małgorzata Kamińska-Sobczyk
wznowienie reżyserskie – Joanna Stoike-Stempkowska
scenografia – Aleksander Sidorow (Białoruś)
muzyka – Oleg Zolotniew (Białoruś)
choreografia – Lidia Bień
przygotowanie wokalne – Jolanta Otwinowska
wznowienie – 3.03.2012

208. JANEK WĘDROWNICZEK

(wg Marii Konopnickiej)

adaptacja i reżyseria – Halina Borowiak

scenografia – Zofia Czechlewska-Ossowska

muzyka – Teresa Ostaszewska

przygotowanie wokalne – Jolanta Otwinowska

asystent reżysera – Joanna Stoike-Stempkowska

wznowienie – 14.04.2012

Repertuar Teatru „Tęcza” odtworzono na podstawie zachowanych materiałów archiwalnych teatru, gromadzonych przez lata w PTL „Tęcza”. Daty premier zachowane w dokumentacji teatralnych archiwaliów różnią się od informacji podawanych przez roczniki „Almanach Sceny Polskiej”. Te różnice podano w nawiasach.

PRACOWNICY PTL „TĘCZA” od roku 1946

Dyrektorzy naczelni teatru

Tadeusz Czapliński – dyrektor – 1946-1966
Elżbieta Czaplińska – kierownik artystyczny – 1946-1966
Juliana Całkowa – dyrektor i kierownik artystyczny – 1966-1969
Stefan Świętak – dyrektor 1969-1970
Zofia Miklińska – kierownik artystyczny 1969-1990
Jerzy Miszczyszyn – dyrektor 1970-1972
Stanisław Mirecki – dyrektor 1973-1990
Małgorzata Kamińska-Sobczyk – 1991-

Sekretarze literaccy

Maria Pakuła – 1984-1990

Kierownicy literaccy

Zygmunt Flis – 1977-1982
Krystyna Miłobędzka-Falkiewiczowa – 1964-1967
Jan Poprawski – 1962-1967
Ryszard Romanowski – 1967-1968
Antoni Śledziewski – 1969
Renata Sztabnik – 2001-2007
Ryszard Hetnarowicz – 2011-2012

Konsultant programowy

Sabina Soboń – 2007-

Kierownicy muzyczni

Zygmunt Januszkiewicz – 1971-1973
Marian Radzikowski – 1973-1985
Jerzy Stachurski – 1985-1996
Franciszek Wasikowski – 1966-967

Korepetytor muzyczny

Konrad Singer – 1952-1954

Reżyserzy współpracujący z teatrem

Mieczysław Abramowicz
Borys Azarow
Władimir Biriukow
Alojzy Błaszczewicz
Halin Borowiak
Wanda Byrska
Julianna Całkowa

Alicja Chodynicka-Kuberska
Elżbieta Czaplińska
Jerzy Dargiel
Jan Dorman
Irena Dragan
Aleksandra Dukland
Włodzimierz Fełenczak
Janusz Galewicz
Alicja Giżewska
Małgorzata Kamińska-Sobczyk
Janina Keszowska
Wiktor Klimczuk
Krystian Kobyłka
Grzegorz Kwieciński
Małgorzata Majewska
Aleksander Maksymiuk
Roman Matuszewski
Stanisław Miedziewski
Zofia Miklińska
Michał Milczarek
Zbigniew Niecikowski
Lilianna Ochmańska
Stanisław Ochmański
Władysław Owczarzak
Joanna Piekarska
Edmund Polarczyk
Krzysztof Rau
Andrzej Rottinger
Henryka Rodkiewicz
Stanisław Staff
Julian Sójka
Konrad Szachnowski
Stanisław Szulc
Urszula Szydlik-Zielonka
Maciej Tondera
Adam Waško
Wojciech Wieczorkiewicz
Wanda Wojtanie
Jan Zbigniew Broniszewski
Oleg Żugżda
Juri Mihhaljow
Alina Skiepmo-Gielniewska

Scenografowie współpracujący z teatrem

Mieczysław Abramowicz
Alina Afanasjew
Dymitr Aksjonow
Mieczysław Antusiewicz
Eligiusz Baranowski
Aleksandra Budka
Ali Bunsch
Zbigniew Buracki
Alicja Chodynicka-Kuberska
Tadeusz Czapliński
Zofia Czechlewska-Ossowska
Jacek Dorman
Jan Dorman
Stanisław Euchauś
Andrzej Ejsmond
Jan Fabich
Krystyna Fedorowicz-Lachowicz
Wacław Gondek
Krzysztof Grzesiak
Tadeusz Hałówo
Jacek Janczewski
Lilianna Jankowska
Gizela Kałowska
Przemysław Karwowski
Andrzej Kieruzalski
Adam Kilian
Urszula Kubicz-Fik
Zdzisław Kulikowski
Alicja Kurylsko
Mikołaj Kuwszinow
Grzegorz Kwieciński
Jerzy Łapanowski
Agnieszka Łazarska-Dębowska
Ewa Łasińska
Małgorzata Mac
Marek Mac
Helena Niedźwiecka
Wiktor Nikonienko
Elżbieta Ojrzanowska-Zielonacka
Irena Pikiel
Joanna Pogorielova-Dusova
Jarosław Polanek
Kirgiza Przybylska

Walery Raczkowski
Jerzy Radwanek
Kazimierz Samołyk
Leokadia Serafinowicz
Aleksander Sidorow
Swietłana Sifronova
Zygmunt Smandzik
Grażyna Skała
Rajmund Strzelecki
Andrzej Szulc
Marcin Wanzenel
Barbara Witczak
Ludwik Zamel
Jan Zieliński

**Kompozytorzy, muzycy, autorzy piosenek, korepetytorzy
piosenek współpracujący z teatrem**

Krzysztof Arciszewski
Liliana Barańska
Janusz Butrym
Andrzej Cwojdzinski
Jerzy Derfel
Krzysztof Dębski
Andrzej Dobrowolski
Jerzy Dobrzański
Jerzy Drabik
Wanda Dubanowicz
Maciej Dzierżawski
Stanisław Fijałkowski
Piotr Furtas
Katarzyna Gertner
Barbara Gołębiowska
Piotr Hertel
Zygmunt Andrzej Januszkiewicz
Włodzimierz Jarmołowicz
Zbigniew Jeżewski
Edmund Klawiter
Piotr Klimek
Andrzej Kobjiński
Stanisław Kozłowski
Przemysław Laskowski
Witold Lutosławski
Robert Łuczak

Wiaczesław Makarow
Jerzy Maksymiuk
Jerzy Milian
Modest Musogorski
Krzysztof Olczak
Teresa Ostaszewska
Jolanta Otwinowska
Aleksander Orłow
Jerzy Partyka
Bogumił Pasternak
Marian Radzikowski
Dariusz Regucki
Władimir Sokołow
Piotr Sowiński
Jerzy Stachurski
Zofia Stanczewska
Bogdan Szczepański
Tadeusz Szeligowski
Karol Szymanowski
Stefan Trojanowski
Zbigniew Turski
Franciszek Wasikowski
Lucyna Waśko
Franciszek Wilkoszewski
Oleg Zalotniew
Andrzej Zarzycki
Leszek Żuchowski
Marek Żurawski

Choreografowie współpracujący z teatrem

Tatiana Asmołkowa
Lidia Bień
Edward Dobraczyński
Jerzy Dobrzański
Konrad Drzewiecki
Lucyna Grad
Darek Jakubaszek
Barbara Kasprowicz
Czesław Kujawski
Krystyna Lewandowska
Zbigniew Skrzeczko

Korepetytor rytmiki i plastyki ruchu

Helena Kajrowska – 1966-1969

Aktorzy

Andrzej Arciszewski – 1979-1982
Kazimierz Bajorski – 1957-1958
Ryszard Banasiak – 1967
Zenona Berezowska – 1970-1973
Alojzy Błaszkievicz – 1967 - 1982
Bożena Borek – 1994-2003
Klaus Mikołaj Brzezinka – 1967-1968, 1970-1974
Zofia Cieślarkówna 1958
Wiesława Ciborowska - 1991-1993
Dorota Ciechanowska-Karcz – 1971-1981
Elżbieta Czeczotko – 1990-1993
Jerzy Czosnyka- 1985-1988
Wiesław Dawidczyk – 1986-1991
Wojciech Deneka- 1980-1981
Elżbieta Feducik – 1982-1985
Zdzisław Feducik – 1982-1985
Justyna Figacz- 2008-2010
Dariusz Gatniewski – 1995-1996
Ryszard Garstecki – 1973-1975
Maciej Gierłowski – 2009-
Stefania Górniak – 1965
Jadwiga Górecka – 1961-1962
Eryka Grynagiel – 1960-1999
Emilia Hasiakówna
Marek Huczyk
Henryk Janulis – 1960
Bogusław Januszewski
Antoni Jaszul
Kazimierz Jaszul – 1947-1953
Adam Jędrasz – 2004-2007
Jolanta Kieźuń – 1982-1985
Teresa Kaczorowska – 1968-1974, 1975-984
Józef Kaczorowski – 1968-1970
Janusz Karcz – 1979-1981
Janina Kisiel
Benon Klawiter - 1953
Edmund Klawiter – 1951-1954
Szymon Kołodziej – 2010-2011
Jan Kowalczyk – 1982-1983
Teresa Kowalonek – 1974; 1978, 1981-1984; 1993-2008
Małgorzata Kukielko – 1984-1987

Zenon Kunigel – 1961-1967
Janina Kunigel – 1961-1967
Felicja Kręgielka – 1950-1951
Irena Kulpińska – 1958-1960
Miroslaw Kupiec – 1983-1984
Waldemar Kwasieboriski – 1994-1995
Krystyna Lachowska – 1963-1975, 1979-1999
Przemysław Laskowski – 1994-2012
Paweł Lewandowski – 1956
Alojzy Lidtko – 1953-1956
Stanisław Leśnicki – 1956-1958
Jerzy Lipnicki – 1971-1972
Anna Lipnicka – 1971-1972
Wojciech Łukowski – 1974-1972
Aleksander Maksymiak – 1976-1980
Janusz Maj – 1976-1977
Jan Marcinowicz – 1967-1969, 1978-1983
Stefania Matuszewska – 1966-1969
Romuald Matuszewski – 1965-1969
Wanda Mikulska – 1964
Edward Mirowicz – 1961
Włodzimierz Mruk – 1957
Michał Milczarek – 1962-2002
Izabela Nadobna-Polanek – 1993-
Piotr Osuchowski – 1957 - 1965
Kazimierz Olwaszewski – 1960-1967
Igor Polak – 1986-1988
Hanna Piotrowska- 1994 - 2004
Lech Popławski – 1981-1985
Jan Piotrowski – 1979-1981
Bożena Perłowska -1990-1991
Leszek Perłowski – 1990-1991
Antoni Polarczyk – 1967-1971
Marek Pawlak – 1974
Jan Pajor – 1962
Henryka Radkiewicz – 1966
Małgorzata Rudnicka – 1986-1988
Anna Rau – 2010-
Aleksander Skowroński – 1977-1978
Tomasz Stempkowski-2001 - 2004
Joanna Stoike-Stempkowska – 2001
Stanisław Szulc – 1965-1978
Urszula Szydlik-Zielonka – 1994-2012
Teresa Szyszka – 1970 - 1985

Julian Sójka- 1950 – 1984
Władysława Sójka – 1950-1952
Sylvia Skotnicka- 1962-1963
Lech Świsłowski – 1972-1973
Teresa Stępień – 1976-1978
Cezary Szczygierski – 1962
Czesława Samołyk- 1966 - 1967
Jadwiga Wierzejska-Skupiewska – 1964
Wanda Wojtaniec – 1965-1977
Maria Weigel – 1982-1984
Adam Waśko -1980-1988
Władysław Wilczek – 1974-1978
Cecylia Woźniak-Grzesiak – 1964-1966, 1968-1970, 1973-1980
Justyna Zabłotna – 1995
Ilona Zaremba – 2008-
Wiesław Zazula - 1972-2008, obecnie dogrywający
Henryk Zdon – 1959
Alicja Zimnowłocka – 2008-
Michał Żyluk – 1969-1970

Adepci

Urszula Baj – 1983-1989
Danuta Baska – 1983-1988
Janusz Bębenek – 1982-1987
Stanisława Borowiec – 1975-1976
Antoni Chrzastowski – 1973-1977
Zofia Cieślar – 1958
Zenon Czapski – 1974-1978
Joanna Deszcz – 1978-1980
Mariola Dębińska- 1978-1981
Halina Dębska - 1967
Eryk Dmytryk – 1968
Adam Dzieciniak – 1978-1979
Andrzej Dziedziul – 1958
Jerzy Flegiel – 1961
Jadwiga Górka – 1967-1969
Henryk Górski – 1966
Adam Grynagiel - 1959-1961
Jan Grzesiak – 1973-1974
Benedykt Grześ – 1978
Bernadetta Haska- 1967-1969
Maria Hoffman – 1953
Bogdan Hryckowian – 1964-1966

Jacek Igła – 1984
 Maria Ignasiak – 1988-1989
 Bogusław Januszewski – 1959
 Halina Jarmołowicz – 1957
 Krystyna Jelińska – 1973-1979
 Ewa Jezierska – 1978-1979
 Kazimierz Jurkowski – 1967
 Irena Kujawska
 Jacek Kujawski – 1958-1959
 Helena Kuczyńska – 1960
 Helena Krawiec – 1961
 Zyta Kolińska – 1954-1955
 Irena Kobrzyniecka – 1959-1961
 Krystyna Krasowska – 1978-1981
 Agnieszka Kowalewska -1979-1980
 Zbigniew Kila – 1982-1983
 Sławomir Kołakowski – 1988-1989
 Maria Liedtke – 1953-1957
 Czesława Liedtke – 1952-1953
 Wojciech Łada – 1961-1962
 Janina Łagodzisz – 1961-1962
 Halina Mathea – 1980
 Elżbieta Marciniak – 1982-1986
 Henryk Markiewicz –1963-1964
 Tadeusz Mielniczuk -1962-1967
 Janusz Muszyński - 1981-1982
 Ryszard Ozga – 1974-1975
 Maria Quoos – 1972-1973
 Teresa Kowalonek – 1974 ,1978, 1981-1984, 1993-2008
 Bożena Proszczyk – 1962-1968
 Zdzisław Rycharski -1953
 Danuta Rosanowska – Goldon – 1988-1993
 Eryka Rymanowska – 1963
 Dariusz Romanowski – 1988-1993
 Marcin Rzepka – 1974
 Krzysztof Romański – 1978
 Krystyna Sych – 1986
 Ryszard Strzelecki - 1976-1977
 Iwona Szambowska – 1987-1992
 Urszula Szydlik- 1976 - 1977
 Danuta Stankowska- 1961
 Lidia Stachowicz –Grabowska – 1965-1969
 Ferdynand Tryliński – 1959-1961
 Barbara Wawrowska – 1972-1973

Henryk Wroczyński – 1977-1978
Janusz Wolfram – 1963
Roman Wołosik – 1975-1992
Iwona Żelaźnicka – 1966-1967

Inspicjencji

Andrzej Kasiński – 1969
Marek Huczyk – 1993-

Muzycy

Edward Janulis – 1960
Edward Klawiter - 1951-1954
Edward Mirowicz – 1961
Cyryl Zakrzewski – 1955

Organizator pracy artystycznej

Janusz Łogwinowicz – 1968
Paweł Kajrowski – 1968

DZIAŁ ADMINISTRACYJNO-ORGANIZACYJNY

Kierownicy działu administracyjno-organizacyjnego

Zenon Kulawas – 1969-2004
Michał Kielm – 2003-

Kierownik administracyjno-gospodarczy

Czesław Bartnicki – 1967-1968
Edward Łoński – 1966-1969
Grażyna Martynowicz – 1972-1975

Sekretariat

Ewa Kochanek – 1967-1968
Marzena Sienkiewicz – 2002-2003
Ludmiła Sosna – 1970-1971

Leokadia Wysocka – 1967-1969
Anna Roguszczyk -1971-2003
Urszula Pawulska – 2003-

Główni księgowi

Konstanty Balicki – 1956-1965
Jadwiga Drewniak – 1966-1967
Helena Grzybowska- 1967-1996
Zofia Napora – 1996
Bogusława Grzybowska – 1997-

Zastępcy głównego księgowego

Jadwiga Grabek – 1968-1976, 1988-1989
Stanisława Kawalerowicz – 1978-1988, 1989-1992
Danuta Konarska – 1996

Księgowe

Teresa Bastek – 1987-2003
Alicja Bujnowska – 1979-1978
Mirostawa Ciesielska – 2002-2003
Mieczysław Dunajski - 1951-1953
Stefania Walkusz – 1966-1987
Katarzyna Jabłońska – 2005-
Katarzyna Sternalska - 2004-

Kasjerzy

Teresa Głowacka – 1968
Halina Strzelecka – 1959
Jan Walczak – 1962
Katarzyna Jabłońska – 2005-

Referent ds. ppoż.

Jerzy Barbarowicz – 1966-1967
Andrzej Rutkowski – 1987-1988
Stanisław Sotnik – 1974-1983

Strażacy

Mariusz Paprocki – 2010
Robert Heintze –

Referent administracyjno-gospodarczy

Antoni Baczyński – 1966-1967
Beata Gierula – Słowacka – 1981-1982, 1984-1992
Janina Herba – 1966
Maria Mordaka – 1966-1967
Barbara Pyczek – 1975-1976
Eligia Skup – 1968
Helena Siągło – 1960-2005

Magazynier

Jerzy Jagucki – 1965-1968

Zaopatrzeniowcy

Bronisław Adamiak – 1965
Zbigniew Dankiewicz – 1983
Teresa Jabłońska – 1983-1984
Piotr Kowalczyk – 1982-1983
Bolesław Sieradzki – 1984
Józefa Szafrńska – 1984
Helga Wojda – 1975

Kierowcy

Stanisław Bartosik – 1964
Cyprian Cheba – 1966-1968
Stanisław Dęga – 1963-1964
Kazimierz Dobosz – 1975-1982
Gerard Dorawa – 1952
Leon Dułak – 1953
Stanisław Guzowski – 1960
Józef Herba – 1957
Bolesław Herba – 1971-1972
Franciszek Jereczek – 1951-1952
Władysław Krukowski – 1971
Włodzimierz Lauterbach – 1973
Hieronim Łukasik – 1973-1974
Stanisław Kalinowski – 1960
Tadeusz Kalukin – 1986-1989

Czesław Kamiński – 1989-1996
Kazimierz Kozłowski – 1962
Jan Kubera – 1967
Jerzy Kuhn – 1962-1963
Alojzy Kuliberda – 1959
Bernard Kulesza – 1956
Andrzej Jonakiewicz – 1967
Aleksander Kuryło – 1967
Zbigniew Karpiński – 1951
Józef Lipski - 1948 – 1950
Roman Moniuszko – 1965
Mieczysław Pierechod – 1974-
Bogdan Pufal – 1961
Tadeusz Pasieka – 1956-1957
Brunon Reszyński – 1953 - 1965
Waldemar Poznański -1967
Stanisław Smoliński – 1972-1973
Jan Sobiech – 1965-1966
Jan Sabina – 1967-1968
Mieczysław Szewczyk – 1966-1967
Franciszek Wikarski – 1961
Tadeusz Waluda – 1968-1973
Ferdynand Winiarczyk – 1962-1964
Antoni Wójcik – 1962
Ireneusz Wojciechowski – 1974-1975
Adam Wojteczko – 1961-1962
Brunon Zientarski – 1968
Bogdan Zboiński - 1968
Józef Zaniewicz – 1957-1961
Jan Zapart – 1958-1959
Władysław Zblewski – 1959
Ryszard Żywicki – 1967-1968
Zygmunt Zieliński - 1962
Stanisław Zieziula – 1968-1970

Portierzy

Bronisława Brzeska – 1966-1970
Jadwiga Burek – 1966
Eligiusz Baranowski – 1967-1970
Kazimierz Samołyk – 1966-1967
Miroslawa Danilewicz – 1988-1989
Stanisław Gdaka – 1994-1996
Krzysztof Jaskólski
Edward Kowalewski – 1995-2003

Mieczysław Lewandowski – 1997-2005
Gertruda Malek – 1987-1994
Wanda Pelowska – 1987-1992
Bogdan Makarski – 1996-2005
Urszula Mikołajczyk – 1970
Janina Marynowska – 1966-1969
Piotr Roguszcza
Henryk Szejko – 1995
Józef Słowacki – 1986-1994
Władysława Szymielewicz – 1969-1970
Marianna Świder – 1987-1994
Halina Wojciechowska – 1987
Daniela Wolicka – 2005-2006

Palacze

Wacław Apulski – 1966-1967
Marian Bizek – 1967-1968
Edward Kot – 1967
Zygmunt Kowalski – 1968-1969
Franciszek Lipiński – 1969-1970
Stefan Polowczyk – 1970-1978
Janusz Roszkowski – 1979-1997
Daniela Trypuć – 1966-1970

Sprzątaczkini – bileterki

Zofia Czekalska - 1978-1986
Danuta Długosz – 1970-1972
Helena Gilewska – 1970-1974
Katarzyna Hryckowian – 1962
Halina Jaroszewicz – 1984-1985
Agata Jaworska – 1972-1983
Teresa Lubińska – 1973-1975
Jolanta Łukasik – 1974-1975
Cecylia Kasprowicz – 1951-1952
Jadwiga Kiziukiewicz – 1959-1966
Katarzyna Pera
Wanda Sech – 1966
Helena Szejko – 1985-2008
Krystyna Taraszkiewicz – 1984
Jan Woźniak – 1950-1953
Stanisława Wziętek – 1972-1973

Helena Wejknis – 1975-1992
Jadwiga Zaniewicz – 1958

Szatniarki

Elżbieta Gan – 2000
Elżbieta Ignaczak – 2000-
Maria Stankiewicz – 1970
Krystyna Surma – 1983-1984

Organizatorzy widowni

Stanisław Głuśniewski – 1960
Leonard Lubnowski – 1961-1966
Antonina Kuffel – 1968
Jan Nortman – 1960
Zbigniew Ratajczak – 1963-1967, 1970-1971
Jan Węglarski - 1968-1992
Janusz Wolicki – 1989-

Kierownik objazdu

Jadwiga Buczkowska – 1963-1968

Pielęgniarki

Krystyna Brzoza – 1983-1990
Teresa Karpińska – 1983-1991
Krystyna Lebiechiewicz – 1979-1983

DZIAŁ TECHNICZNY

Kierownicy techniczni

Eligiusz Baranowski – 1967-1970
Kazimierz Samotyk – 1966-1967
Paweł Minda – 1975-

Montażysty dekoracji

Piotr Grudzień – 2009-
Marek Pojta – 1986-1989
Sylwester Piasecki – 1986-1989

Roman Stencel – 1982-1985
Michał Sej – 1971-1984
Karol Szary – 1978-

Elektroakustycy

Leopold Baj – 1966-1968
Czesław Barlicki – 1961
Ryszard Borowski – 1965
Justyn Wilhelm Cedrowski – 1966-1974
Krzysztof Chmura - 1994-1995
Krzysztof Fir – 1993-
Ernest Geitz – 1964
Franciszek Gierszewski - 1959-1961
Henryk Jaszul – 1947-1953
Andrzej Kurowski – 1966
Krzysztof Lewczuk – 1968-1969
Leopold Majewski – 1965
Ryszard Misior – 1962-1964
Cezary Nowicki – 1965
Robert Ochociński – 1995-
Andrzej Soiński – 1977-1994
Andrzej Sokołowski - 1965-1966
Wacław Tracz – 1970-1991
Zbigniew Wolny – 1968-1978

Elektromonter

Adolf Lis – 1963-1972

Maszyści sceny

Władysław Akin – 1967-1972
Alfred Bernbenek – 1974-1978
Sławomir Bindas – 1968-1969
Stefan Błaszkiwicz – 1957
Krzysztof Bobolewski – 1984-1987
Zygmunt Czerwiński – 1970-1972
Ryszard Daleszkiewicz- 1972-1974
Maciej Dzierżawski – 1971
Adam Ferens – 1964
Stanisław Ferens – 1964
Józef Gołacki - 1967
Tadeusz Hamak – 1972
Mieczysław Łżykowski – 1971-1972

Marek Janusik – 1978
Jerzy Korejwo – 1972-1973
Jerzy Łukanowski – 1977
Leopold Kuczyński – 1971
Kazimierz Mikłasiński – 1984-1986
Benon Klawiter – 1953
Klemens Ostrowski – 1964
Miroslaw Podziawo – 1970
Karol Szary – 1978-
Krzysztof Szymański – 1971
Jacek Szmidt – 1974 – 1977
Franciszek Urbanowicz – 1971
Jerzy Wenda – 1968
Andrzej Wiszniewski – 1958
Bogumił Wojtaniec – 1966-1970
Janusz Wolicki – 1969-1974
Zdzisław Zalewajek – 1970-1971
Tadeusz Zieliński – 1964

PRACOWNIA PLASTYCZNA

Kierownicy pracowni

Helena Ciemniak – 1966-1984
Anna Knihinicka – 1965
Lenach Lindrich – 1967
Kirgiza Przybylska – 1983-1993
Władysław Remian -1961-1967
Barbara Wojtaniec - 1978-

Krawcowe

Zofia Armatorska – 1950-1957
Genowefa Bęćcik – 1965-1967
Daniela Lasiewicz – 1972-1978
Wanda Kumik – 1977-1978
•Marianna Michorzewska-Możejko – 1975-1978, 1979-1984
Zenona Łuniewska- 1957-1958
Danuta Załupka – 1972-1975

Stolarz – konstruktor

Henryk Bartodziejski – 1966-1968
Andrzej Bujewski – 1976-1977
Janusz Ciszewski – 1966-1967
Zenon Kryża – 1989-1991
Karol Mularczyk – 2002
Waldemar Stopa – 1978-1983
Zbigniew Wenda – 1965-1969

Plastyk

Zbigniew Mroczkowski – 1968-1977

Rzemieślnicy w pracowni konstruktorsko-plastycznej

Krystyna Akin – 1971-1972
Elżbieta Bartos – 1980-2007
Henryk Bukowiecki – 1983-1992
Roman Danilewicz – 1964-1994
Dorota Duda – 1989-1992
Lucyna Grzesiuk – 1978-1993
Daniel Grzybowski – 1976-1978
Zbigniew Krysztopik – 1977-1983
Zenon Kryża – 1996-1997
Alina Kamińska – 1969-1970
Jan Kempisty – 1967-1976
Wiesław Łukasik – 1977-1978
Halina Otwinowska – 1971 – 1972
Urszula Pawulska – 1983-1992, 1993-2003
Andrzej Piękoś – 1984
Jarosław Polanek – 1994-
Tatiana Skumiał – 2007-
Elżbieta Strzelec – 1985-1990
Stanisław Socki – 1985-1986
Marlena Synowiecka – 1986-1989
Lucyna Twardziak – 1975-1977
Dariusz Wydra – 1982-1983
Iwona Wróblewska – 1988-1990
Michalina Wójcik – 1968

PRACOWNICY PTL „TĘCZA” W ROKU 2011

DZIAŁ ARTYSTYCZNY:

Dyrektor naczelny i artystyczny

Małgorzata Kamińska-Sobczyk

Aktorzy:

Izabela Nadobna-Polanek

Anna Rau

Joanna Stoike-Stempkowska

Urszula Szydlik-Zielonka

Ilona Zaremba

Alicja Zimnowłocka

Maciej Gierłowski

Szymon Kołodziej

Przemysław Laskowski

Inspicjent:

Marek Huczyk

Aktorzy dogrywający:

Teresa Kowalonek

Wiesław Zazula

Ryszard Hetnarowicz – **kierownik literacki**

Sabina Soboń – **konsultant programowy**

DZIAŁ ADMINISTRACJI I ORGANIZACJI WIDOWNI

Michał Kielm – **kierownik organizacyjno-administracyjny**

Urszula Pawulska – **kierownik sekcji kadr i sekretariatu**

Janusz Wolicki – **organizator widowni**

KSIEGOWOŚĆ

Bogusława Grzybowska – **główna księgowa**

Katarzyna Jabłońska – **księgowa, kasjerka**

Katarzyna Sternalska – **księgowa**

ZESPÓŁ TECHNICZNY

Paweł Minda – **kierownik techniczny**
Krzysztof Fir – **starszy mistrz elektroakustyk**
Robert Ochociński – **elektroakustyk**
Mieczysław Pierechod – **montażysta dekoracji**
Piotr Grudzień – **montażysta dekoracji**
Karol Szary – **brygadier sceny**

PRACOWNIA PLASTYCZNA

Barbara Wojtaniec – **kierownik pracowni plastycznej**
Jarosław Polanek – **rzemieślnik teatralny**
Tatiana Skumiał – **rzemieślnik teatralny**

ZESPÓŁ OBSŁUGI

Elżbieta Ignaczak – **szatniarka, bileterka**
Krzysztof Jaskólski – **pracownik gospodarczy**
Katarzyna Pera – **sprzątaczką**
Michał Sej – **szatniarz, goniec**

SPIS TREŚCI

Prolog	3
Odśłona I. Inspirator i... mama	7
Odśłona II. Wozy Tespisa	12
Odśłona III. Tęczowe wędrówki	16
Odśłona IV. Przemiany	22
Odśłona V. Teatr poszukujący	28
Odśłona VI. Wrażliwość	35
Odśłony czasu. Kalendarium	38
Repertuar 1946-2011	44
Pracownicy PTL „Tęcza” od roku 1946	82
Pracownicy PTL „Tęcza” w roku 2011	101

WYDAWNICTWO ZOSTAŁO DOFINANSOWANE PRZEZ

MIASTO SŁUPSK

SAMORZĄD
WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO

